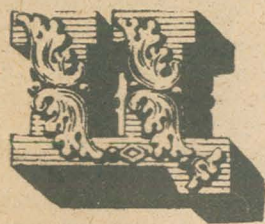
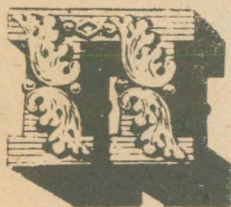

1984

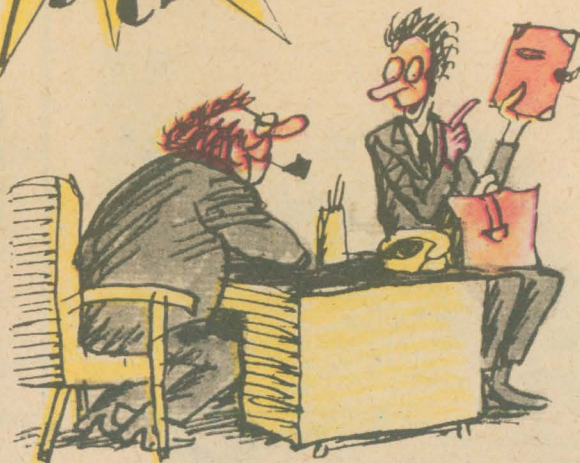
ВЕРЕСЕНЬ

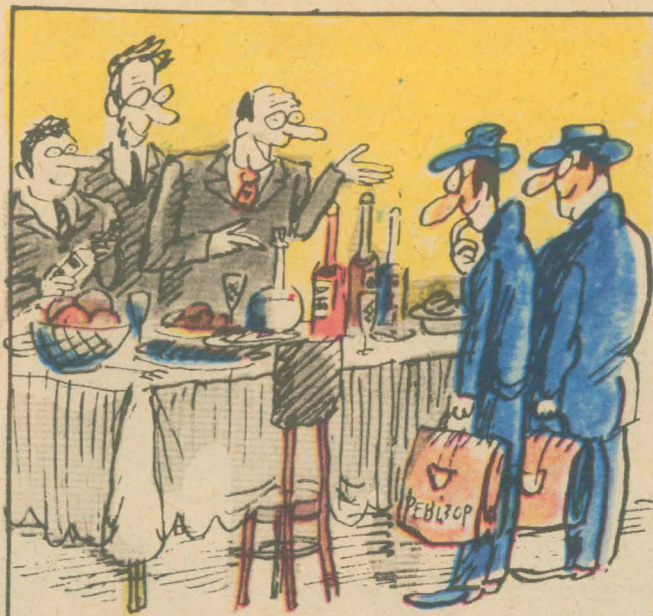
№ 17

Не звичайні ситуації

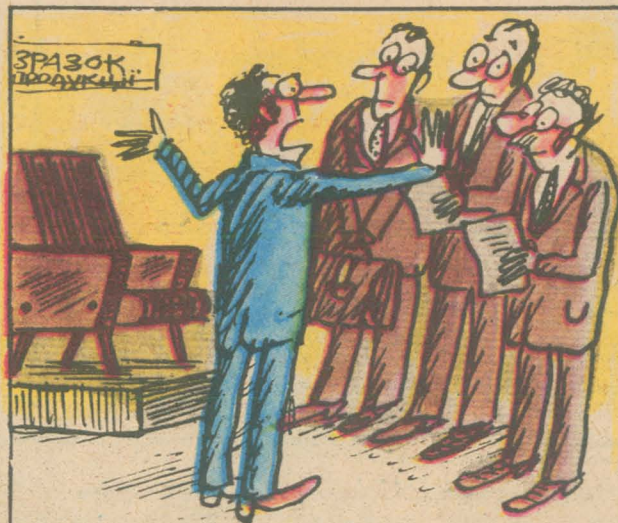
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Викинув усе зайве, непотрібне, надумане, — і ось перед вами не трилогія, а невеличка повістинка.

— Сідайте, не соромтеся. За вечерю будемо платити порівну всі разом.

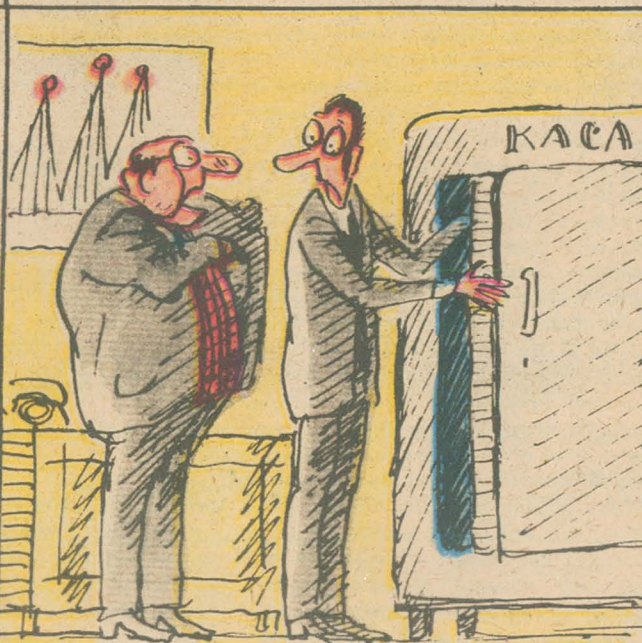
— А ми вважаємо, що нашої продукції ще рано присвоювати Знак якості.

— Як став ти м'ясником, так додому тягнеш самі кістки!
— Не можу ж я людям їх до м'яса накидати!

— Швидка! Негайно приїздіть! Мого чоловіка геть совість загризла: карається, що об'єкт здав з недоробками.

— Ні, ні, досить нам за свої промахи з державної каси розплачуватися! Будемо зі своїх кишені викладати.

Була таки ж новинкою новинка!
Та стрілась на дорозі їй заминка...
Як стали ту новинку розглядати,
Як стали обговорювать,
Гадати,
Затверджувать,
Уточнювать деталі,

Включати в план,
В кошторис
І так далі...
Нарешті й утрясли усе, напевно.
Та не спішіть вигукувать: «Ур-ра!»,
Бо поки десь оцінювали ревню,
«Новинку» вже й уцінювать пора.

ОБІД ПІД КОПИЦЕЮ

Як передає наш миколаївський кореспондент, у селі Аннівці Братського району відроджено давню народну звичку: ходити на роботу з торбинками та вузликами. І це — не данина традиціям. Просто минув уже рік, як райспоживспілка під виглядом ремонту закрила сільське кафе «Супутник», але будівельників біля нього ще й досі ніхто не бачив. От і доводиться тепер колгоспникам носити у торбинках їжу, аби пообідати десь під копицею.

МОПЕД-ВЕТЕРАН

Такий мопед має учасник Вітчизняної війни О. І. Синько з Івано-Франківська. І шасі на ньому вже не те, яке вказане у техпаспорті, і двигун: у паспорті шасі № 38351, а в натурі — № 5914, двигун у паспорті має номер 151525, а на мопеді — № 153525-83. Мастила немає на жодному вузлі, ободи криві, гайки — із зірваною різьбою, всі трубки двигуна старі й т. д.

Скільки ж років послужив мопед-ветеран своєму господареві, скільки тисяч кілометрів провів його шляхами-дорогами? Уявіть собі — ніскільки! Придбав його О. І. Синько 30 червня 1984 року, а не проїхав жодного метра, позаяк саме в такому стані, мовби мопед уже був у бувальнях, випустили його з воріт Львівського мотозаводу.

Ідея виникла, так би мовити, не на порожньому місці. Ще в сімдесятих роках у колгоспах Черкащини збиралося чимало хімічних речовин, непридатних до вживання: застарілих, просто зіпсованих, без етикеток і назв, знятих з ужитку — так званих неліквідів. Ідея ж була проста: ліквідувати неліквіди!

Щоб не валялися, де прийдеться, у 1975 році звезли їх з усієї області на одну купу. Купа вийшла, треба сказати, чимала — чи то понад, чи близько семисот тонн! Точніше сказати було важко, як і розібратися в мішанині драних мішків, розбитих ящиків та бочок. Спокуса була велика: підпалити б оте добро з чотирьох кінців, щоб дим пішов! Так ні ж, не можна диму! Ніхто не дозволить псувати повітря. І просто так закопати не дозволять, природно, з аналогічних причин. Ідея, таким чином, зависла в чистому, як кристаль, сільському повітрі. Аж дивно, чого ото жителі села Єрки, що поблизу новоутвореного складу, волають: «Приберіть від нас оту погань! Дихати нічим!» Легко сказати: приберіть, а куди?

Було багато нездійснених пропозицій, аж поки у 1980 році не вийшов наказ Міністерства сільськогосподарства та Міністерства хімічної промисловості СРСР, котрий і вніс, здавалося б, повну

ясність у неясне досі питання. «Нарешті», — зітхнули з полегшенням працівники Черкаського обласного об'єднання сільгоспхімії і, засукавши рукави, взялися викону-

вати наказ. Мабуть, жоден наказ ще не виконувався з таким піднесенням. Розсортували оту купу, поміняли зіпсовану тару, склали неліквіди, — інакше кажучи, згідно з наказом, підготували їх до відправки на підприємства Мінхімпрому для переробки та знищення. Потім надіслали листи на вказані підприємства з проханням прийняти стільки-то і того-то. Надіслали

і в радісній збудженні стали чекати. А не дочекавшись, написали вдруге. Не минуло й року, як надійшли відповіді. Врахуйте, з різних підприємств, але всі — однако-

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАННИ

ІДЕЯ, ЩО ЗАВИСЛА

вати наказ. Мабуть, жоден наказ ще не виконувався з таким піднесенням. Розсортували оту купу, поміняли зіпсовану тару, склали неліквіди, — інакше кажучи, згідно з наказом, підготували їх до відправки на підприємства Мінхімпрому для переробки та знищення. Потім надіслали листи на вказані підприємства з проханням прийняти стільки-то і того-то. Надіслали

ві: немає місця, умов, обладнання, методик, інструкцій. Нема, нічого нема! Так що, мовляв, звиняйте! Діла не буде. Правда, один якийсь хімзавод зголосився прийняти гексахлоран (знайшлися таки добрі люди!). Відвезли перші шістнадцять тонн, услід послали запит: коли везти решту? Отримали відповідь: «Заберіть і той, що привезли».

Ідея, схоже, знову зависла...

Хоча ні. Нагорі, в «Укрсільгоспхімії», не дрімали. Створили в Черкаси листа з категоричною вимогою прискорити відправку хімпрепаратів. Черкаси відписали, що нічого прискорити не можуть, пояснили, чому, і просили вплинути на підприємства Мінхімпрому.

Після цього запала тривала, майже на три роки, мовчанка, під час якої нова тара — мішки, бочки і ящики — під дією хімічних речовин потихеньку почала розповзатися. А в «Укрсільгоспхімії» весь цей час, треба думати, думали. І, надумавшись, в лютому цього року на адресу Черкаської обласної сільгоспхімії знов утнули листа — майже копію попереднього, але з новою (для самотності!) припискою у кінці: «Інформацію про хід відправки списаних хімікатів надсилайте в «Укрсільгоспхімію» щомісячно разом з формою 2-СГХ».

Туди його!

Не знаємо, як там звітує щомісячно Черкаська облсільгоспхімія... Тільки оцей фейлетон ми пропонуємо розглядати як підсумковий і розгорнутий звіт «про хід відправки». Замість прочерку в графі «кількість тонн» у щомісячних звітах.

В. КОВАЛЬ.

Гриб — харч підступний. Якщо ви не можете відрізнити боровика від блідої поганки, у ліс вам краще не потикатися. І взагалі, перш ніж ласувати цим делікатесом, не вадить зайвий раз упевнитися в його цілковитій безневинності. Інакше діло може закінчитися не вельми мажорно. Про що й говорять невблаганні нижченаведені факти.

Тривалий час працівники однієї сумської організації одержували пікантні презенти від своїх колег з поліського райцентру Ямполь.

— Чим багаті, тим і раді, — сонячно посміхаючись, розводив руками керуючий місцевою райсільгосптехнікою Віталій Дмитрович Рудницький у той час, як шофер разом з підсобником, крекчучи від нутуги, викочували з кузова кількавідерні бочки з маринованими опеньками і березовим соком.

Сумчани, затаївши подих, дивилися на таку щедрю зливу дарів природи, обережно цікавилися:

— А-а... Скільки ж воно ото все коштує?

— Не звольте турбуватися, — недбало махав рукою ямпільський головбух Володимир Степанович Веремеєнко. — У нас такого добра, повірте, як гною.

Обласні колеги охоче вірили і з полегшенням ховали назад до глибоких кишень нерозкриті гаманці з грішми. Жодного разу не осяяла світла думка поцікавитися походженням колоритних сувенірів ані головного бухгалтера облсільгосптехніки М. Г. Личмана, ні його заступницю Н. П. Белову, ні начальника контрольно-ревізійно-

го відділу І. П. Боровика. Вони залюбки ласували відмінно приготовленою закускою, із задоволенням запивали її різкуватим прохолодним напоєм, непомітно ковтаючи разом з усією цією благодаттю усякі нетактовні запитання. Зрештою, заспокоювали вони себе, у тому глухому закуті справді такого добра — видимо-невидимо. Вийшов уранці в дубняк, махонув разів зо два косою — от тобі й діжка опеньків. Крутонув дірку в березі, підставив відро — через годину забирай повне...

Єдиним, кого, треба думати, дещо покорила отака широта натури підлеглих, виявився заступник голови облсільгосптехніки В. Л. Калін: він розпорядився прибулі на його адресу три бочки з грибами відправити у піонерський табір. Але далі цього гордовитого жесту представник адміністрації не пішов, вважаючи, либонь, нижче своєї гідності вникати в неприємні подробиці — звідки підлабузники добувають таку масу отих самих природних дарів для задарювання начальства.

Довелося цю марудну і таки справді малопривабливу справу взяти на себе відповідним органам. Зі справи цієї (певна річ, кримінальної!) впливало ось що. Рудницький разом з Веремеєнком та завгоспом Рябенком протягом кількох років здійснювали досить сміливі, але, м'яко кажучи, недосить законні операції з державними сумами. Суть цих операцій полягала у перетворенні вищеозначених сум в особисті. Боячись прогнати начальство надмірним педантизмом, касирка З. А. Кравченко регулярно й покірно видавала грошові знаки за явно фіктивними документами. Забігаючи наперед, скажемо: незважаючи на те, що сама Зінаїда Андріївна державних грошей не привласнювала, від в'язниці її врятувала, головним чином, лиш та обставина, що на її утриманні знаходиться двоє непрацездатних батьків. Іншим же учасникам корпорації пощастило значно менше: Рудницькому з Веремеєвим на довгі роки довелося відправитися в недосить обжиті місця, а Рябенко, не чекаючи вироку правосуддя, звів рахунки з життям...

Смішного, як бачимо, мало. І найменше сміху викликає та обставина, що шахраїв схопили за руку не відомчі ревізори, які робили в очолюваній Рудницьким орга-

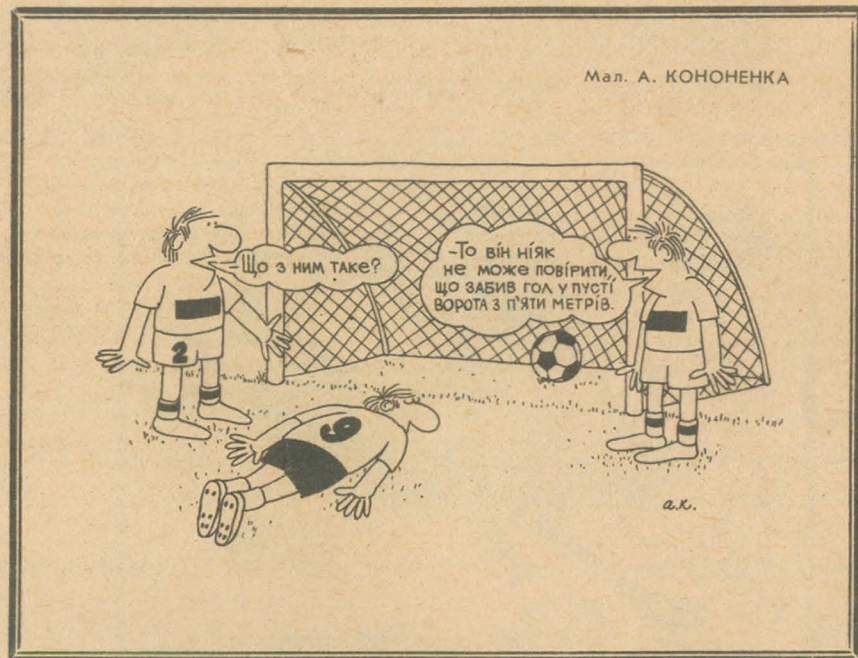
нізації неодноразові перевірки. Слово честі, треба було виявити справжнє місцецтво, щоб не помітити у фінансових документах Ямпільської сільгосптехніки мажорної «липи», яка буйно цвіла там на кожному кроці. Ось вам, будь ласка, нехитра задачка для першкурсників: об'єднання витрачає 1900 карбованців на ремонт службових приміщень, а тим часом під цей ремонт не списується жодного цвяха, жодної цеглини, жодного шматка крейди. Елементарна взаємозвірка могла виявити цікаві речі: райсільгосптехніка сотнями літрів закуповує у лісгоспазу березовий сік (чи, бува, не для заправки тракторів та комбайнів?); з готовністю оплачує вартість понад трьох з половиною тонн грибів (які йдуть чи не на приготування технічного мастила?); у райпобуткомбінаті набирається дорога платяна тканина, а також хром (щоб пошити чохли на сівалки і культиватори?), а з балансу сільгосптехніки, навпаки, списується новий кожухок, подальша доля якого історії невідома...

Усі ці загадкові речі, повторюємо, з легкістю впливали б на світ божий при найповерховішій перевірці. Проте смак безкоштовних опеньків виявився напрочуд ефективним засобом для притуплення службової пильності. Хоч як це сумно, проте нам з вами ніяк не обійти ще й такого факту: коли Рудницький рік тому вирішив роз-

прощатися з сільгоспмашинами і пішов керувати іншою ямпільською організацією — райшляхдільницею, — його нове обласне керівництво теж не дуже довго зберігало цнотливу неприступність перед могутніми чарами поліських сувенірів. І в тому, що пройдисвіт з компанією нарешті попався, немає ані крапельки вини ні начальника відділу В. Я. Данця, ні головного бухгалтера М. І. Кальченка, ні головного інженера В. А. Воробйова, ні начальника управління виробничо-технічної комплектації Б. Я. Диментмана, ні інших працівників облшляхбуду. Наповнивши роти дарованими грибочками, самі розумієте, якось незручно доскіпуватися: а за якою ж такою статтею витрат субсидуються оці оптові продовольчі закупки? Вийшло — за кримінальною... Апетитні опеньки з далеких борів виявилися отруйними. І любителям дармових маринадів лишається дякувати долі і Кримінальному кодексові, під який — поки що! — їхні дії, на щастя для них, не підпали. Але — доля мінлива! Отож і не зовсім, думається, шкідливо ще раз нагадати адміністраторам-ласунам з вельми розвинутим на дурняк апетитом: обережно! Поганки бувають і серед їстівних грибів. Затямте, шановні. Для вашої ж користі.

В. БОЙКО,
спец. кор. «Перця».

Сумська область.

Мал. А. КОНОНЕНКА

а.к.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

...завідуючий магазином № 8 Літківського радгоспобкоопу Київської області Н. Шило — за порушення правил радянської торгівлі та недбалість у роботі. А також за те, що вона безпідставно брала з покупок пайові внески. Усе це стало відомо Перцю. І він попросив Броварський районний відділ внутрішніх справ перевірити цей сигнал.

Його начальник тов. Бабич повідомив, що факти підтвердилися. Н. Шило з посади завідуючої магазином № 8 звільнено.

...виконуючому обов'язки головного лікаря дитячого протитуберкульозно-

го санаторію (с. Леніне Житомирської області) В. Дяченку, котрий дуже за все на світі любив грубе слівце. І через це між ним та співробітниками виникали всілякі конфлікти, які, природно, аж ніяк позитивно не позначалися на морально-психологічному кліматі колективу.

Нині клімат у дитячому лікувальному закладі нормалізувався. Позаяк спільним рішенням обласного відділу охорони здоров'я та Радомишльського райкому партії Дяченка з посади виконуючого обов'язки головного лікаря санаторію звільнено. Про це

повідомив редакції начальник управління кадрів Міністерства охорони здоров'я УРСР А. Обухов.

...головному агрономові колгоспу імені Мічуріна Голованівського району П. Бершадському, який несумлінно ставився до своїх службових обов'язків, не контролював якість сільськогосподарських робіт у рослинництві. І результати, як то кажуть, не забарилися.

На землях колгоспу імені Мічуріна було зафіксовано найнижчу врожайність зернових культур. Проте такий

рекорд не прийшовся до душі справжнім хліборобам, і про свого головного агронома вони написали до Перця.

Як повідомив начальник Кіровоградського обласного управління сільського господарства В. Маслюченко, за всі ці «рекорди» П. Бершадського з посади головного агронома звільнено. Окрім того, за перекручення державної звітності при сіябі озимої пшениці ним та ще рядом керівників господарства зацікавилася Кіровоградська обласна прокуратура. Нині вона вирішує питання про притягнення винних до кримінальної відповідальності.

Довідкове бюро Перця

«Років з вісім-десять тому ми, мешканці вулиці Лесі Українки та провулків Пирогова і Богдана Хмельницького, об'єднавши фінансові та фізичні можливості, проклали водопровід. Все, підкреслимо ще раз, робили самі, міськводоканал лише підключив водопровід до магістралі, за що, до речі, також узяв чималі гроші. Спочатку було добре, і вода була. Та ось уже три роки, як із кранів далеко не завжди навіть капас. А плату стягують справно. Хіба це справедливо — платити за те, чого не маєш?

МЕШКАНЦІ.

м. Хмільник
Вінницької області».

— Очевидно, нараховуючи плату, виходять з таких міркувань:
людина без води може прожити максимум тиждень;
оскільки від спраги іще ніхто в Хмільнику не

помер, значить, воду десь таки знаходять;
а якщо знаходять, то, звичайно, п'ють;
а якщо п'ють, то нехай платять.

«Майже рік я листуюся із ждановським заводом «Електропобутприлад», який виготовив пральну машину «Донбас-3», і житомирською «Ремпобуттехнікою», котра ніяк не спроможеться замінити в тій машині (ще гарантійній) електродвигун. Так от, у листах-обіцянках, що їх одержую із Жданова, мене кожного разу «шановним» називають, а от побутовики або мовчать, або лише мої ініціали у відповідях вказують.

М. ВОЛОШИН.

м. Малин
Житомирської області».

— Керівництво житомирської «Ремпобуттехніки» пояснило, що усім працівникам дано вказівку віднині усно і письмово називати Вас «глибокошановним».

«У нашому селі Долинському дивна радіолінія. Поки майстри з райвузла зв'язку, лагодячи її, сидять на стовпах, гучномовці працюють нормально. А як позлазять, починають незрозуміло бубоніти. Оскільки ж докликатися ремонтників архіважно, то практично цілий рік маємо, так би мовити, тихомовці. Що нам робити?

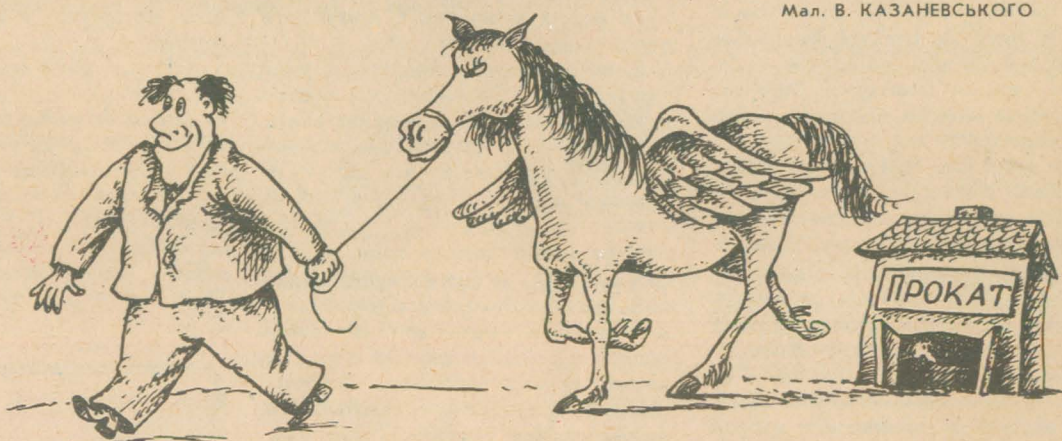
**С. ЗАБІЯН,
О. БУХАНЕЦЬ,
В. ДІХТЯР,
Є. СОЛОП.**

Олександрійський район
Кіровоградської області».

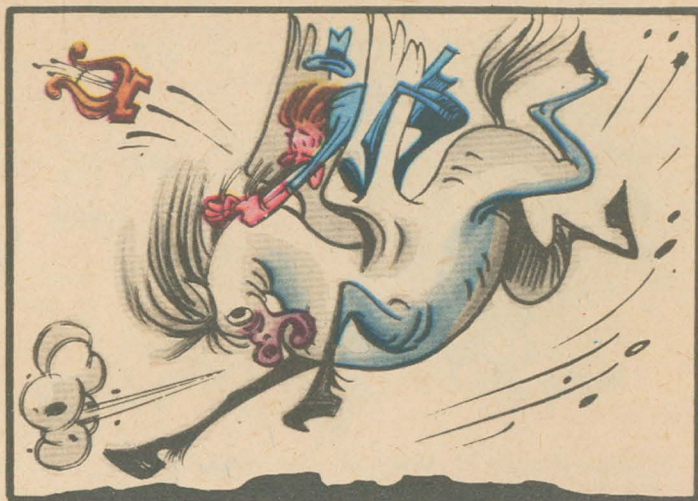
— Нехай правління місцевого колгоспу імені Карла Маркса домовиться з районним вузлом зв'язку, щоб райвузол за відповідну плату виділив кількох радіомонтерів, які постійно сиділи б на стовпах. Зі свого боку, ми попросимо облуправління зв'язку зацікавитися цим незвичайним фізичним явищем.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Необ'їжджений Пегас.

Мал. І. ЛОПАТИНА

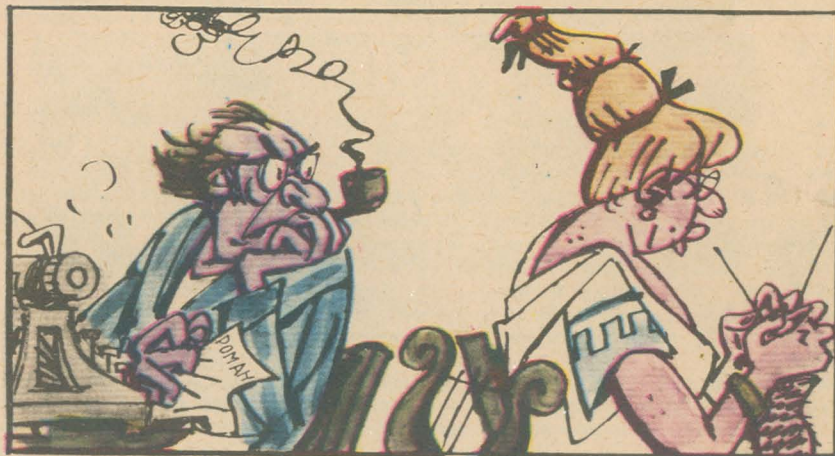
Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Без слів.

НЕКЕРОВАНА АВТОКОЛОНА

Декому, хто вперше потрапляє на територію третьої автоколони Ватутінської автобази об'єднання «Черкасисільбуд» (автоколони прописана в Умані), може здатися, що нею ніхто не керує, що немає тут ні начальника, ні механіків, ні інших відповідальних працівників, передбачених штатним розкладом. Можливо, на цю думку нашоухує той факт, що саме поняття «територія автоколони № 3» — поняття умовне. Бо не огорожена вона навіть отакусіньким парканчиком: хочеш — їдь на всі чотири сторони, хочеш — з будь-якої із цих чотирьох сторін заїжджай. Колись, правда, був шлагбаум. Без огорожі, прямо скажемо, потрібен він, як зайцеві стоп-сигнал, але все-таки, знаєте, ота смугаста жердина хоч якоюсь мірою порядок і контроль символізувала.

Хто його поцупив і на які потреби використав, ми не знаємо, зате з усією категоричністю можемо засвідчити, що начальника автоколони має. Зовуть його Миколою Івановичем, а прізвище — Скребов. Є тут і механік — Іван Кіндратович Гончар. Інша річ, що на сліди їхньої діяльності натрапити важко, — так це точно.

Візьмемо, для прикладу, таку важливу справу, як випуск автомобілів на лінію. Візьмемо, не заглиблюючись у технічні деталі. Себто, припустимо, що автомобіль справний і все, що в ньому мусить крутитися і не грюкати, крутиться і не грюкає. Колись, відверто кажучи, багато механіків благословляло грузовики в дорогу з легкою душею і чистою совістю, не звертаючи аніякісінької уваги на таку, з їхнього погляду, суццю дрібницю, як спідометр. Працює він чи не працює, запломбований

чи не запломбований — поганай, брате-шофере, на лінію і повертайся з якомога більшою кількістю тонно-кілометрів. І певна частина шоферської братії, не обтяжена сумнівами морального порядку, поганяла, намагаючись виправдати високе довір'я.

І виправдовувала. Перевозила на копійку, а приписувала на карбованець, убиваючи в такий спосіб одним пострілом, як мінімум, чотирьох зайців: обдирала, як липку, клієнтуру, без особливих труднощів добувала потрібні для плану цифри, добряче завдяки цьому заробляла і, окрім цього, мала чималеньку дешицію «заощадженого» бензину, який або пускався наліво, або заливався в баки власних легковичків та мотоциклів.

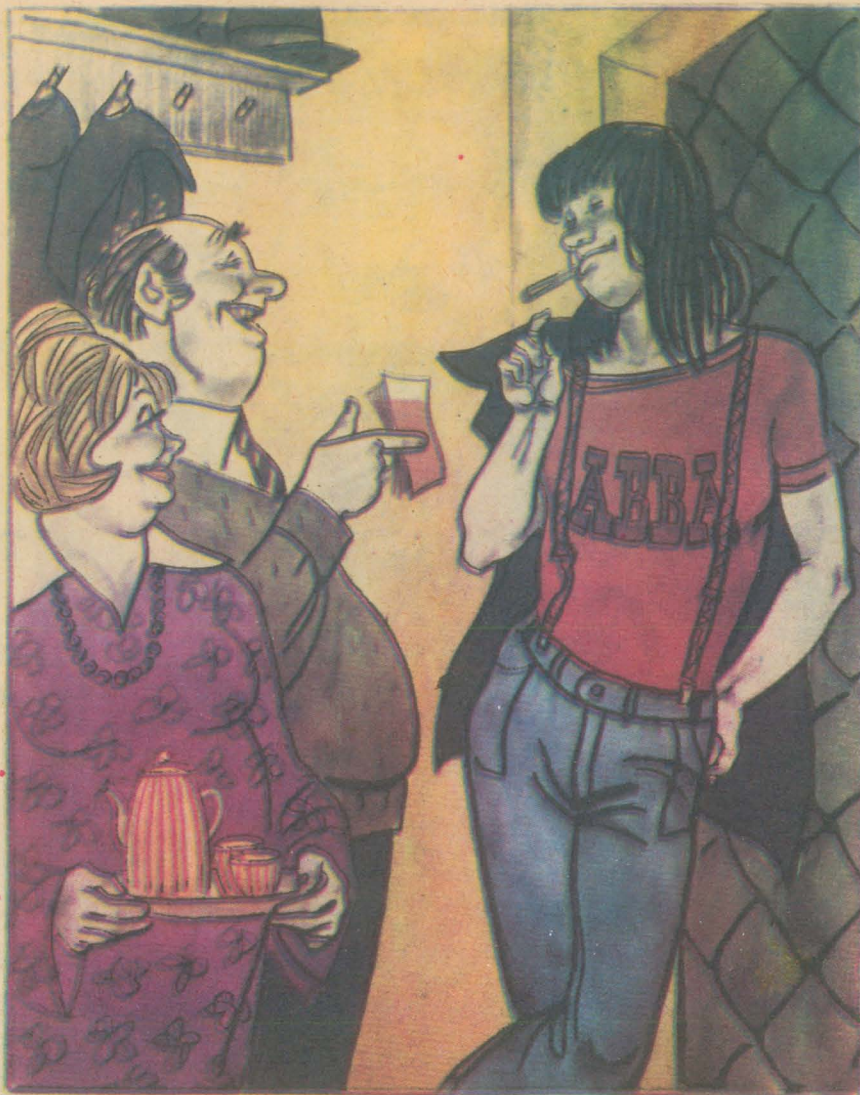
Після відомих урядових постанов, покликаних викоренити приписки на автотранспорті і покінчити з безгосподарним використанням пального, до спідометрів — потрібна увага. Їх пломбують. Вони мусять працювати, як годинники. Коли щось виявиться не так, осіб, відповідальних за технічний стан, по голівці не гладять.

У нашому випадку такою особою є механік автоколони Іван Кіндратович Гончар. За роботу Івана Кіндратовича відповідає начальник колони Микола Іванович Скребов. І що ж виходить? А виходить те, що з перевірених автомобілів колони (перевірених, підкреслюємо, на лінії) кожен третій мав несправний спідометр. Спробуйте, справді, повірити при такій статистиці, що автоколону має механік і начальника, які за щось відповідають.

Іван Кіндратович, механік, міг би іще якимось чином довести, ніби він працює, а не просто лічить механіком, показавши журнали обліку випусків-впусків машин. Ось, мовляв, шановні, дивіться: за який-то період оце моєю рукою записано дані спідометра такого-то грузовика перед виїздом, а оце — після того, як він повернувся увечері. Та, на жаль, не має Іван Кіндратович навіть такої можливості себе реабілітувати, бо згаданих вище записів його рукою у журналі — катма. Єдине місце, де можна натрапити на його почерк, — це відомості на виплату зарплати.

У такій атмосфері, коли особовий склад автоколони відчуває себе некерованим, буїно розквітла технічна самодіяльність водіїв. Ми ознайомилися з двома раціоналізаторськими пропозиціями по «удосконаленню» спідометрів, що дають можливість, по-перше, обвести навкруг пальця автоінспекторів (свого керівництва чого ж боятися?), а по-друге, зберегти оту вже описану нами можливість одним пострілом убивати відразу чотирьох зайців, або, іншими словами, залишити лазівку для приписок.

Першу раціоналізацію змушений був продемонструвати нам водій автобуса за номером 78—46 ЧКЖ В. П. Роговий. Спідометр на автобусі запломбований, на перший погляд, за всіма вимогами: пломбочка висить так, що, здається, до циферок отам, усередині, не добратися і не підкрутити. Але це тільки так здається, бо насправді скло спідометра за кілька секунд без особливих зусиль виймається

— ТУТ НА РЕСТОРАН І НА ВИТВЕРЕЗНИК ВИСТАЧИТЬ

Сказати би: «Синку, стій! — оступишся!» —
Вони ж, бач, грошки дають...
Сумні їх наслідочки ждуть —
Від виховання не відкупишся!

разом з обідком та пломбочкою. Кілька завчених маніпуляцій з коліщатками — і ось вам доказ трудової звитяги водія Рогового.

Водій ЗІЛа за номером 13—06 ЧКС Ю. І. Сановський пішов іншим, складнішим шляхом.

— Бачите футлярчик з дротинкою? — підвели нас до ЗІЛа. — А принцип її дії ось який. — Екскурсовод витяг чудернацьку дротинку з футлярчика, ледь відтягнув обідок спідометра і вставив дротинку у непомітний отвір. Загнутим її кінцем він прокрутив коліщатка спідометра. І хоч автомобіль не зрушив з місця ані на міліметр, спідометр засвідчив, що за якусь мить ЗІЛ пролетів тисячу

кілометрів. Ще одна маніпуляція чарівною дротинкою — і цифри повернулися в попереднє положення.

Так що, самі бачите, можна зрозуміти отого «декого», якому може здатися, що в автоколони № 3 немає ні начальника, ні механіка, ні інших відповідальних осіб, передбачених штатним розкладом. Є тут начальник, є й механік. Ось тільки відповідальними їх навряд чи можна назвати.

В. ГЕЛЕТКО,
О. ТКАЧ,
інспектори Управління
державтоінспекції
Міністерства внутрішніх справ УРСР.

Сатиричні мініатюри

ХОЛОДОСТІЙКА КОМІРНИЦЯ

В коморі всі продукти на льоду —
Замерзнути тут можна на біду.
Та комірниця про тепло й не мріє,
Вона і біля льоду руки гріє.

А. ВИСОЦЬКИЙ.

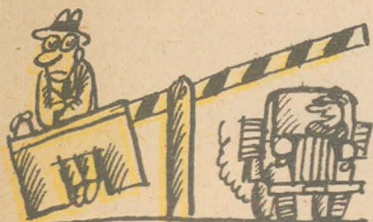
ДОБРОДІЙНИК

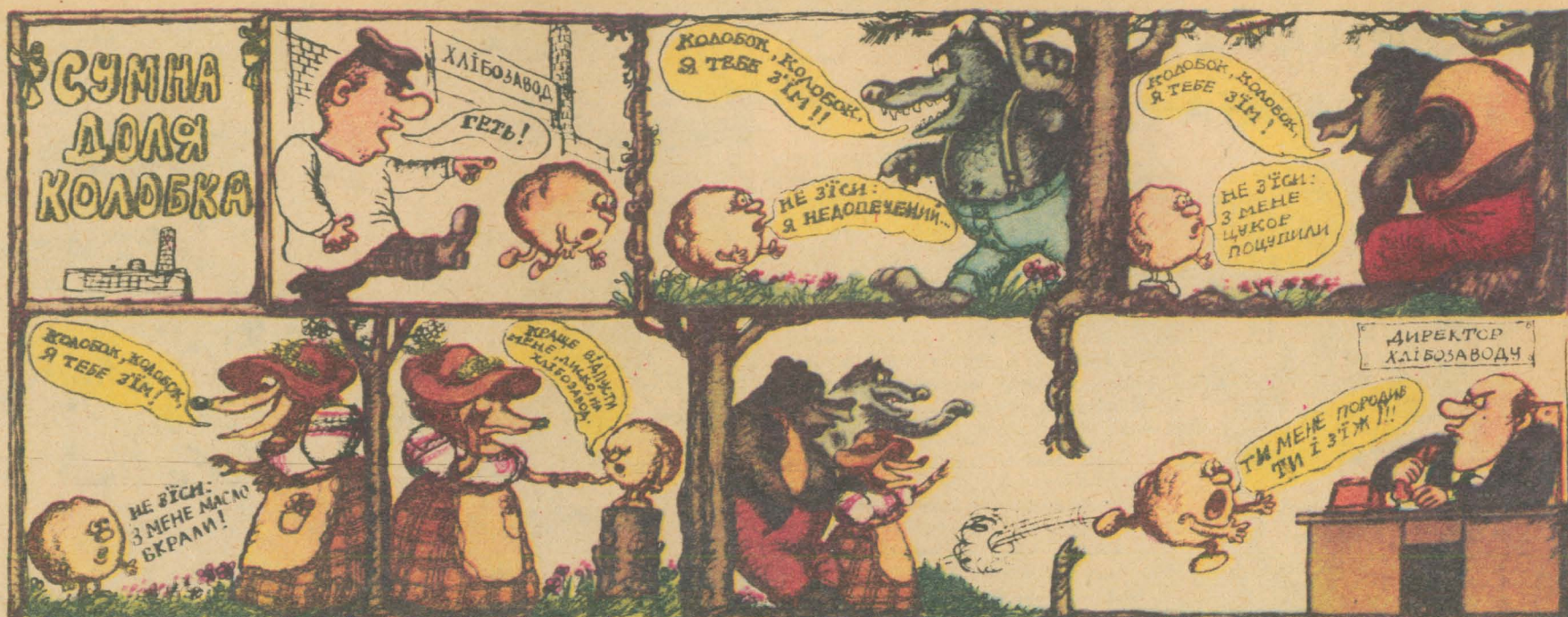
Милішого, як він, немає...
Для тих, хто ще його не знає.

ЦІЛЕСПРЯМОВАНИЙ

Лише єдиним прагненням живе —
Когось та зачепити за живе.

Сергій ЖАВРУК.

Приємно приїздити до Миколаєва. Тільки вийшли з вагона, як моментально відчуваєте, що саме вас так не вистачало у місті. Адже саме про це свідчать величезні літери на даху будинку, розташованого навпроти вокзалу, з яких побудовано фразу: «Вас вітає місто корабелів Миколаїв».

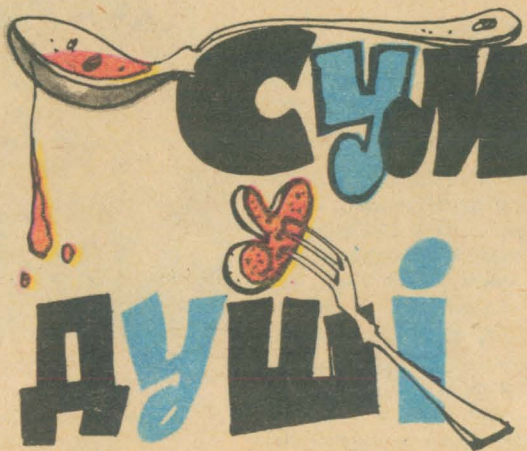
Отже, маючи таке запевнення в радості з приводу вашого приїзду, бадьоро сідаєте у міський транспорт і прямуєте до міста у своїх справах.

І все було б гаразд, і повернулися б ви додому у світлому переконанні, що саме Миколаїв є найгостинніше місто для всіх, хто їздить у відрядження. Було б, якби не банальна потреба через певні інтервали часу поповнювати організм калоріями.

Якщо, скажімо, ви прибули на якесь підприємство, то проблема вирішується просто — у заводських їдальнях, де швидко, дешево і досить смачно ви можете пообідати. Але коли ви маєте справи в обласних чи міських установах, переважна більшість з яких розташована в центрі, то у вас починає зароджуватися сумнів щодо щирості привокзального вітання. Одне слово, нудьга в шлунку, сум у душі.

Адже, як би блискуче не вирішувалися службові справи, а обідати хочеться, навіть треба. Цього закону природи ще не відмінили. Зате їдальні в центрі Миколаєва відмінили. Старожили розповідають, що колись на вул. Радянській було аж дві дієтичні їдальні і магазин «Кулінарія», де також можна було нашвидку попоїсти. А тепер немає: відмінено. Це вам не закон природи, тут однієї вказівки досить.

Певно, зацікавлені особи з торговельно-харчовальних установ міста заперечать: мовляв, нема чого лити голодну сльозу, оскільки є в центрі міста ресторани з комплексними обідами, є навіть «Варенична». Так, ресторанів вистачає. Але ж, по-перше, там набагато більше витрачаєте часу на обід (а час у робочий день — штука дорога), по-друге, у звичайній

їдальні за такий же, сказати б, повнометражний обід платите приблизно вдвічі дешевше, що також має певні переваги. Що ж до «Вареничної», то, справді, є на проспекті Леніна така точка громадського харчування, де в будь-яку пору дня від входу й до роздачі довга й звивиста, як бразильська анаконда, нетерпляче ворухиться черга жадаючих спожити — ні, не вареників з м'ясом чи капустою, а стандартно-типових виробів неглибокої фантазії миколаївських кулінарів. Але й то — слава богу, бо, як той казав, голодному й опеньки — м'ясо.

Отже, коли ви, вирішивши за будь-яких умов попоїсти, пристроїлися до хвоста черги, не робіть двох речей: не прислухайтесь до розмов у черзі і не роздивляйтесь на всі боки, бо з розмов постійних відвідувачів ви дізнаєтесь, що не всяку страву слід брати, а надто коли йдеться про, скажімо, буряковий салат з яйцем. Боже, скільки ж туди треба було недовкласти душі, щоб надати йому такого антиспоживного вигляду! І дивляться на той салатик і на вас, бідолашного, антрацитно-

траурна стеля і стіни в брудних патьоках. І вже не їсти вам хочеться, а живого слова співчуття компетентної у цих справах людини й пояснення, чом в їдальні заплакані стіни й відворотні на вигляд салати.

Директор об'єднання ресторанів і кафе В. П. Тимченко, до якої я звернувся за означеним співчуттям, популярно пояснив мені, що стіни — іменники неживі і плакати не можуть. Все простіше: стеля тече. Коли перестане? У майбутньому. Може, відремонтують. Щодо їдальні, закритих на вул. Радянській, там теж усе просто: одна була в аварійному стані, а другу закрила санепідстанція. А разом закрили магазин «Кулінарія» і кафе «Морозиво». Одне слово, прокотилася епоха великих харчовальних закриттів. Проте це зовсім не означає, що названі заклади не працюють. Працюють, ще й як, на повну високоградусну потужність! Адже там, після дорогого, з художнім смаком зробленого ремонту, пороблено бари, а то вам не пересічна дієтична їдальня.

Але, як заспокоїла мене В. П. Тимченко, немає підстав для зітхання й печалі, бо в майбутньому, можливо й недалеко, перед миколаївцями і гостями міста відкриються такі райдужні громхарчівські перспективи, що на привокзальній площі, поруч із написом: «Вас вітає...», можна буде приробити оптимістичне «Ех, нагодую!».

Але то — в майбутньому. А поки що справа громадського харчування в місті корабелів виглядає до того сумно, що за п'ять місяців цього року обласна газета «Південна правда» тричі виступала з відповідними статтями. Окрім того, газета надсилає численні скарги трудящих до міського управління торгівлі, але там, очевидно, працюють люди з твердим характером, які вміють мовчки робити свою справу: не отримала редакція від них жодної відповіді.

Я. КОРОЛЕВИЧ,
спец. кор. «Перця».

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Спільна мова: в обох запліталися язички.

● Краще вже сім п'ятниць на тиждень, ніж сім понеділків.

● Щоб запасти у душу, треба менше кидатись у вічі.

● Був нездатний ні до чого, але готовий на все.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● Шукав себе у різних жанрах і заблукав.

● Одного поля ягоди, та сорти різні.

● Якщо думкам тісно, дайте їм простір.

● І точка опори може стати ахіллесовою п'ятою.

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.

м. Вінниця.

УСМІШКА

— А я просто так, задля цікавості,— сказав я.— Подивлюся, чи хоч одну цифру вгадаю.— І написав на папері 9.

— Нічого тобі робити, ось ти й сидиш тут, гадаєш,— дорікнула жінка, проходячи повз мене зі шваброю в руках.— Краще б он зошити перевіряв, хлопець уже зовсім вчитися не хоче. Все я повинна та я...

Білі кулі впали, закрутилися, завертілися і — бем! — є. Вискочила дев'ятка.

— Ти ба... — знічев'я мовила теща, не перестаючи в'язати шкарпетки.

— Гадаю на сімку,— підбадьорився я.

Кулі знову закрутилися, завертілися і — бем! — знову є. На цей раз — сімка.

— Чи ти ба... — сказала теща, на хвилю припинивши роботу. — Якби хотів...

— Хочу шістнадцять.

Завертілося, закрутилося — бем!

— Та ти бачив?! Ану давай ще!.. — теща відклала набір роботи, підсунула стільця ближче до телевізора. — Галю, а йди-но сюди, — це до жінки моєї.

Галю невдоволено просунула голову до кімнати і сердито запитала:

— Що, вже обоє?

— Ти лишень подивись, уже три цифри вгадав...

— Дивіться ви, мені ніколи.

А тим часом крутиться, вертється — бем! Я лиш встиг крикнути «Сорок два» і прикипів очима до кулі.

— Хух, і це є,— тихо-тихо сказала теща і витерла долонею лоба. — Галю...

Галю нас не чула. Вона гуркотіла шваброю в другій кімнаті.

— Сорок сім! — я вигукнув з такою силою, що з третьої кімнати прибіг син: «Ти мене кликав?» «Ні,— кажу,— не кликав, іди вчи уроки».

Бем! — є.

Теща теж, бачу, бем — нема на стільці.

— Петю,— кричу,— неси воду, відливай бабусю.

А сам не можу очей від екрана відірвати. У роті враз стало сухо, немов на пляжі пекучої літньої днини.

— Тринадцять! — спішу гукнути.

І завмер. Наче все в мене стало не моє. Навіть кутній зуб, який перед цим болів, занімів.

Чую — бем! Дивлюсь — 13. Протер очі — таки 13.

— Душогуб! — наче крізь сон чую Галин голос. — До такого стану довести матір.

— Ура!!! — кричу я.

— Петю, біжи до тьоті Клави, нехай «швидку» по телефону викличе. Нехай скаже, що двоє хворих: у бабусі щось із серцем, а в батька нашого — з головою.

— Ура!!! — продовжую кричати я. — Галю, ти розумієш, ми виграли!

Галю дивиться на мене сповненими невимовного болю очима:

— Як же ти,— каже,— виграв, коли ти картки не заповнював. Це ж ти просто так, задля цікавості. У тебе ж не хватило розуму серйозно цим ділом зайнятися, як це люди роблять...

Іван ДУБЕНКО.

ФРАЗИ

● Скажи мені, який характер у твоєї жінки,— і я скажу, скільки ти проживеш.

● Якби робочий час, що витрачається на перекури, не включався в трудовий стаж, то дехто зміг би піти на пенсію лише в дев'яносто років.

● Якщо відчуваєш, що сидиш не на своєму місці, вияви ввічливість — поступись іншому.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

● Розуму не пропивав. Обмежувався зарплатою.

● Бездушне ставлення до людей декотрі виправдовують тим, що всю душу вони віддають роботі.

П. КОПЧИК.

м. Мінськ.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАІЧНІ

ЩОБ НЕ БУЛО ПЕРЕБОЇВ

Живемо ми більше року в новоспорудженому 120-квартирному будинку. Холодну воду маємо вряди-годи, з перебоями, а мешканці 3—5 поверхів і того не мають. Про гарячу воду годі й казати.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 37
по вулиці Леніна
м. Шполи Черкаської області (28 підписів).

Не стало б,
певне,
перебоїв
З гарячою
й холодною
водою,
Якби зібрати черствих душ —
І всіх би —
під холодний душ!

МІНДОБРИВА — ЦЕ ДОБРЕ!

У нашому селі вже три роки не працює клуб. Навіть потанцювати ніде. В приміщенні старого клубу зберігаються міндобрива, а про будівництво нового сільське начальство — жодного звуку.

МОЛОДЬ с. КУДИРЯВЦІ
Буського району Львівської області.

Міндобрива в пошані!
І дифірамба скласти їм —
Ми не проти,
не гріх.
Але ж кадрилі,
польки і фокстроти —
Суперфосфатом не заміниш їх.
Це пам'ятати
зовсім не завадить
Ні голові колгоспу,
ні сільради.

А ТРЕБА!

Електропроводи у нашому провулку так провисли, що замикання (а з ним настає непроглядна теміння) трапляється навіть од невеличкого вітру. Спеціалісти ж енергозбуту до нас і носа не показують.

МЕШКАНЦІ ПРОВУЛКА ОГАРЬОВА
м. Первомайська
Миколаївської області.

Хоч сядь та й плач,
хоч лізь на небо —
Усе даремне тут.
«Провітрити»,
як видно,
треба
Отой ЕНЕРГОЗБУТ.

ЧОМУ МОВЧИТЬ МІСЬКВИКОНКОМ...

Каналізаційні води з нового мікрорайону міста регулярно скидаються в живописну Кизиярську балку, що знаходиться майже в центрі міста. Тим часом на наші скарги міськвиконком ніяк не реагує, навіть відповіді не дає.

В. ГНЕВКОВСЬКИЙ,
доцент Мелітопольського інституту
механізації сільського господарства
Запорізької області.

Пруткова спом'янем Козьму:
У корінь тре' дивитися —
Той виконком мовчить тому,
Що нічим похвалитися.

Коментатор Валентин КИРИЛЕНКО.

ОПОВІДКИ НА ТЕМУ: ПРО ХОМУ ТА ЯРЕМУ

ХОМОВА ПОДЯКА

Хома тонує і, певно, дав би дуба,
Та Веремій схопив його за чуба,
Зібрався на силі й витяг із ріки.
Хома пригладив патлі й — до Яреми:
«Ну і кріпкий же!.. Виручив таки!
В газету повідомимо про це ми!..»
«Еге ж, — озвався радо рятівник, —
Я всіх здивую силою своєю!..»
«А ти при чім?! — Хома на нього — зирк, —
Я річ веду про якість екстра-клею,
Яким собі приклеїв цей парик!»

«ВЕРШНИК БЕЗ ГОЛОВИ»

Кінотеатр... Хома усіх питає:
«Про що картина? Хто, шановні, знає?» —
«Чого питать? — встряває Веремій. —
Все ясно і по назві вже самі!»
Он на афіші пишеться ж, диви,
Про вершника, який без голови...
Сучасний фільм за суттю і за змістом:
Історія з якимсь мотоциклістом!»

ЗАВБАЧЛИВИЙ ЯРЕМА

Ярему якось запитав Хома:
«Чого це ти, не доберу ума,
Шовечора, коли лягаєш спати,
На носа окуляри став чіпляти?» —
«Ну, ти ж безтямний! — каже Веремій. —
Вночі ж бо темно, дороженький мій.
А може, гарний сон мені присниться,
То треба ж, що до чого, роздивитися!»

ЯРЕМИН АПЕТИТ

Хома дружка Ярему запитав:
«Скажи мені, що б ти робити став,
Якби оце я дав тобі, приміром,
Макітри три вареників із сиром?»
«Хапав би їх, — Ярема відповів, —
І їв би, їв би, їв би, їв би, їв!..
А ти, що з'їсти був би неспроможний,
Я б взяв та й понадкусював би кожний!»

ЯРЕМА-РЕВІЗОР

Хома зустрів Ярему-ревизора:
«Де пропадав?.. Дзвонив до тебе вчора,
Сказали, що не будеш кілька днів...»
«В районі був, — Ярема відповів. —
Послали у Глибоке цього разу
Ревізувати солідну свинобазу.
Сказали, треба викрити шахрайню.
А в них із документами — все гладко!»
«То, може, хтось підклав тобі свиню?»
«Якби ж свиню, а то — лиш поросятко!..»

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

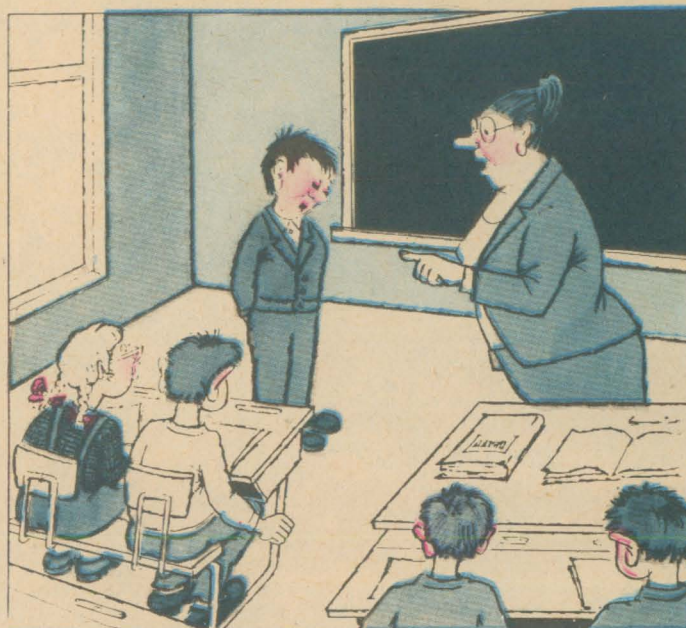
Керівники колгоспу «Волинь» (Володимир-Волинський район) дбали про приріст худоби, м'яко кажучи, досить своєрідно. Дивлячись на стелю, вони у своїх звітах просто приписували стільки центнерів, скільки їх хотілося б у тих звітах бачити. І так тривало не рік і не два, а доти, поки компетентні органи не помітили їхню творчість. Коли ж помітилися, то одразу ж виявили, що приписки м'яса становлять понад вісімсот тонн — на суму більше мільйона карбованців. Саме про це й розповідав Перець у фейлетоні «Паперове м'ясо» (№ 8 журналу).

Як повідомив редакції секретар Волинського обкому Компартії України тов. Семенов, факти приписок виробництва м'яса у колгоспі «Волинь» дійсно мали місце.

За допущені зловживання службовим становищем з посад звільнені і з членів КПРС виключені: голова колгоспу Лаверенюк О. І., головний зоотехнік Свідерський М. П., завідувачий комплексом Неминущий І. Й. Притягнуто до партійної відповідальності і звільнено з посад також головного бухгалтера колгоспу Нестеренка Т. Г., бухгалтера комплексу Федоркевича В. В., завідувач фермою Левчук А. П., старшого оператора комплексу Мороза М. А. Проти оказамілювачів порушено кримінальну справу.

ПЕРШИЙ ДЗВІНОК НА ПЕРШИЙ УРОК

Мал. В. СОЛОМАНЕНКА

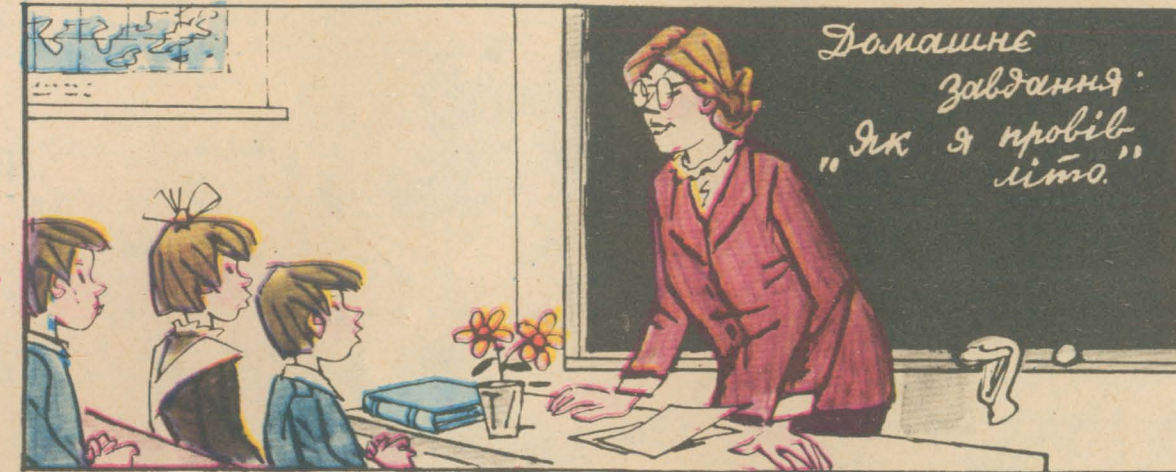

— Завтра прийдеш до школи з батьком!
— Він не приїде: у нього завтра полумка!

Мал. М. ЛИТВИНА

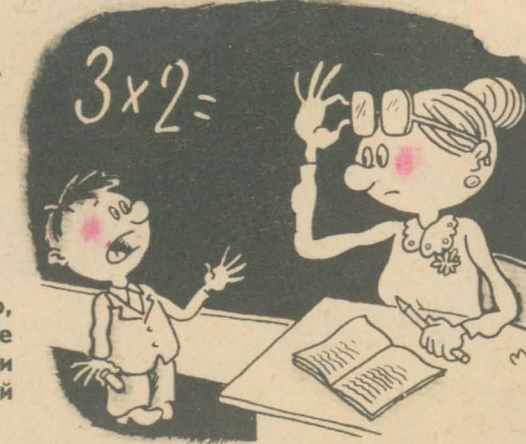

Водій першого класу.

— І передайте батькам, щоб у творах було менше помилок і більше фантазії!

Мал. В. МИЛЕЙКА

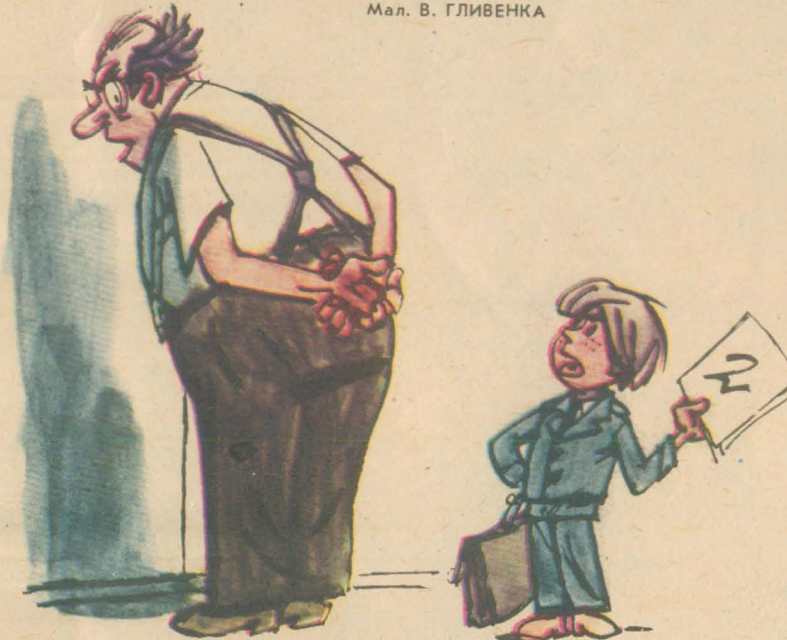
— Маріє Іванівно, невже ви самі не можете розв'язати такий простенький приклад!?

Мал. В. СОЛОНЬКА

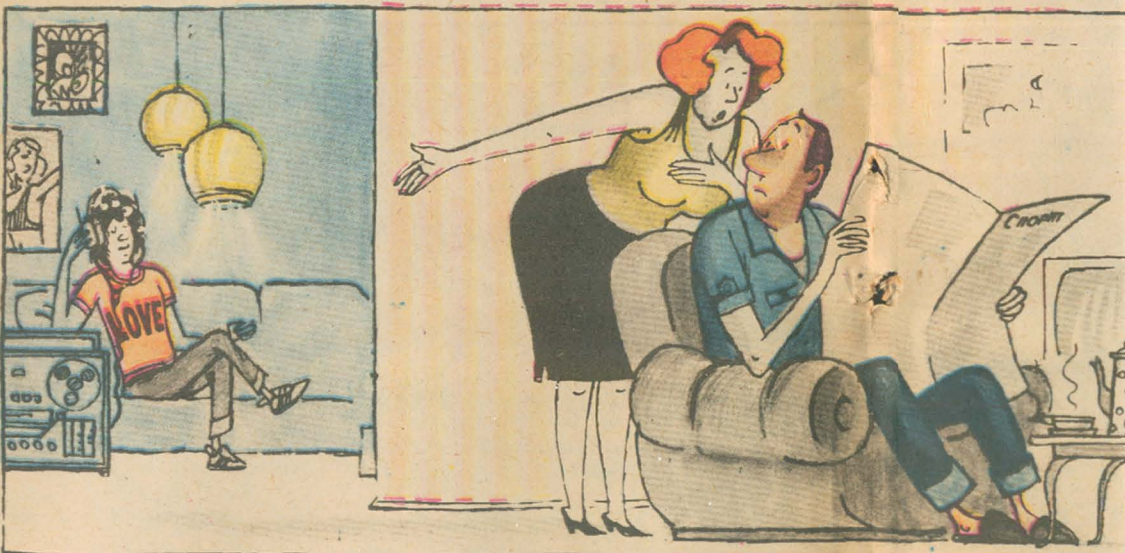
— У мене єдина надія, що хоч школа з нього людину зробить!.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

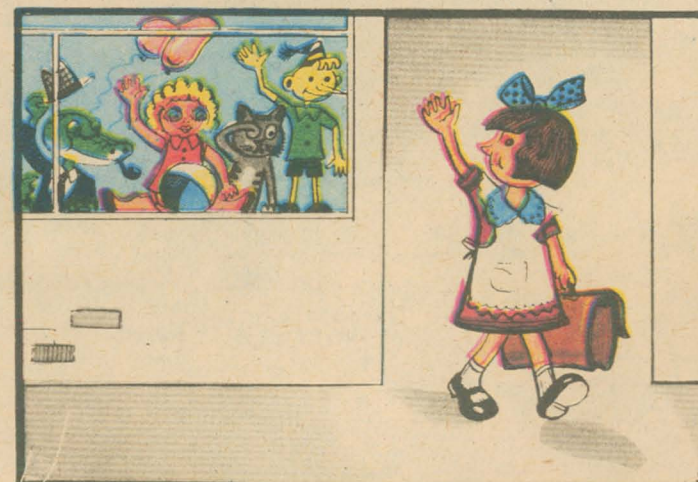
— Надалі знатимеш, як двійки отримувати!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

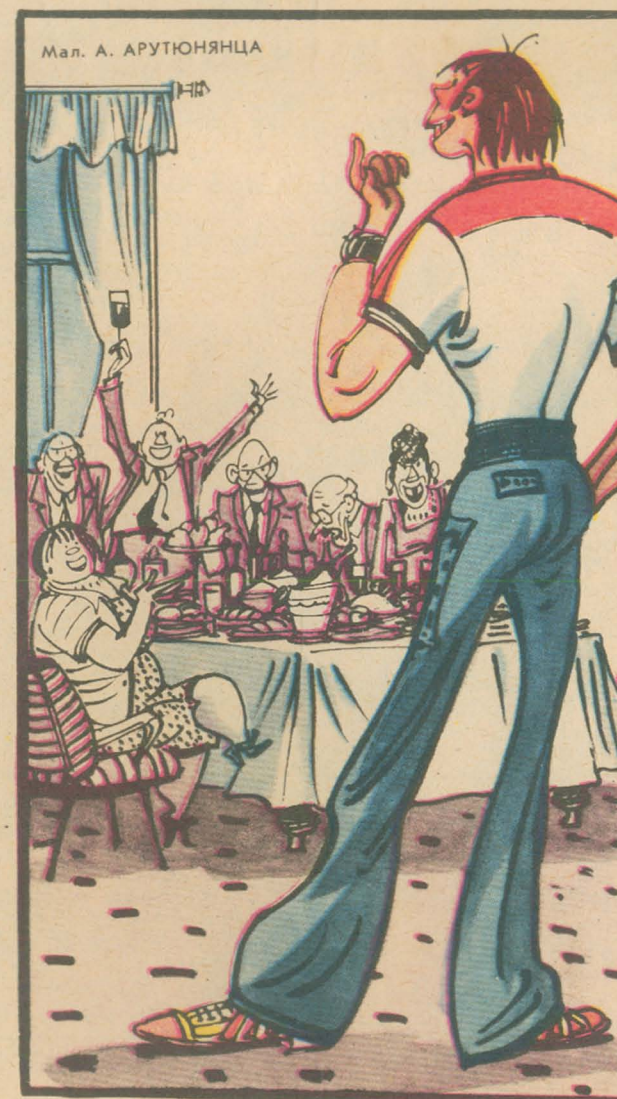

— Сержик сказав, що кине школу, якщо ти йому не купиш «Жигулі»!

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

— Ну, синку, вгадай, до якого інституту ти вступиш!..

ПЕНТАГОНІВЕЦЬ:

— А думка про мир не виходить у мене з голови!

І СМІХ, І ГРІХ

ГРА У ЧИСЛА

З Вашингтона надійшла приємна звістка: за даними міністерства фінансів уперше за останні два роки кількість безробітних у США впала нижче десятимільйонної межі.

«Цей факт примусить противників президента прикусити язика», — радісно вигукнули працівники міністерства.

Критики й справді, було, прикусили язика. Від здивування. Бо скільки не шукали — ніде й ніяк

не могли виявити заходів уряду, які сприяли б зменшенню кількості безробітних.

Газета «Вашіґґтон пост» написала з цього приводу: «Це якась загадка!». А газета «Нью-Йорк таймс» висловила конкретніше: «Пофарбоване у рожевий колір пожвавлення».

Насправді ж усе виявилося примітивно простим: працівники міністерства фінансів зробили шахрайський трюк — викреслили зі списків безробітних 550 000 чоловік.

БАТЬКО НА ПРОДАЖ

19-річна англійська дівчина Кендра Блейн із міста Брістоля дуже обурювалася постійними сварками між її батьками. Після чергової сварки вона вмістила у місцевій газеті оголошення, в якому пропонувала на продаж свого батька Дейва Блейна. При цьому зазначила, що він «м'який і вірний чоловік, хоча трохи тугодум, але у нього збереглися ще кілька воло-

сини на голові і кілька власних зубів».

Результат був несподіваний: більше сотні жінок, бажаючи розжитися на власного чоловіка, звернулися телефоном, поштою, а то й особисто, з пропозицією «придбати містера Блейна».

«Покупці» були дуже розчаровані, коли їм відповідали, що це оголошення не слід сприймати серйозно.

Магічні чари МАНХЕТТЕНА

— Ви хотіли б придбати квартиру на Манхеттені? — перепитав мене агент по торгівлі нерухомим майном, до якого я звернувся по допомогу. — А на яку суму ви розраховуєте?

Я чув, що квартири в цьому районі Нью-Йорка коштують скажених грошей. Тому назвав суму, за яку, як мені ще донедавна здавалося, можна було б придбати фешенебельний готель у Венеції.

Агент просто-напросто викинув мене на вулицю.

Тоді я вирішив іще раз спробувати щастя. Іншому агенту я запропонував суму, достатню, по-моєму, щоб скупити на пів весь острів Крит та ще на додачу кілька компаній у Туреччині.

Агент поцікавився, скільки мені потрібно кімнат. Я сказав, що не більше трьох. Він простягнув мені аркуш із описом однієї такої квартири. Кімнати в ній скидалися на тюремні камери-одиночки. До того ж у них не було вікон.

— Ну, гаразд, — сказав я, — а за скільки можна придбати житло з вікнами і душем?

— Ми могли б підшукати вам що-небудь, скажімо, за 400 тисяч доларів...

Коли я прийшов до тями після непритомності і, хитаючись, вийшов на вулицю, в моєму мозкові визріло рішення: треба переїхати жити у Філадельфію.

Чесно кажучи, я там ніколи не був, але мені чомусь завжди здавалося, що в цьому місті таки можна купити трикімнатну квартиру з душем за суму, яка не перевищує вартості прогулянкової яхти з екіпажем у 25 чоловік...

Коли я сказав про свій намір друзям, ті гаряче заповзялися відговорювати мене. «Ну як же ти зможеш жити без Нью-Йорка? — із подивом вигукнули вони. — Без його театрів та музеїв, без дорогих ресторанів, гуркітливих метро і деренчливих таксі?»

Їхні умовляння подіяли, хоча, якщо вже на те пішло, весь свій вільний час я трачу на розгадування кросвордів. Усе-таки несила було устояти перед магічними чарами Манхеттена.

Я звернувся до банкірів. Ті погодилися позичити мені цю

скажену суму за умови, якщо я зобов'язуюся віддати їм у боргове рабство своїх нащадків на наступні шість чи сім поколінь.

Я подумав собі: а чом би й ні? Тим паче, що в мене був чудовий приклад для наслідування — президент Рейган. Якщо він, ані хвилини не вагаючись, довів бюджетний дефіцит до 200 мільярдів доларів, то чого це я маю тремтіти перед якимись там 400 тисячами?

Я знову опинився в конторі агента по торгівлі нерухомим майном і цього разу заявив про свою готовність піти на будь-які жертви, аби тільки мати можливість жити по сусідству з театрами, музеями і дорогими ресторанами, хай навіть у мене віднині ніколи не буде шансу побувати в них.

— Значить, ви готові викласти...

— 400 тисяч доларів!

— Ви, очевидно, не в курсі, — зауважив агент. — Це мінімальна ціна минулого місяця. Тепер вона піднялася до 450 тисяч.

Таких абсурдних цін (настільки абсурдних, що деякі читачі, які не проживають у Нью-Йорку, можуть подумати, що я перебільшую) я не очікував. Витріщившись на агента, я зарепетував:

— Тисяча доларів туди, тисяча — сюди. Чого доброго, ви невдовзі будете просити готівкою!

Ця контора користувалася репутацією солідної установи. Так що її хазяїн не вишпурнув мене на вулицю. Він лише натис на кнопку і викликав чоловіка, до чийх обов'язків належало виконання саме такої роботи.

Таке приниження — не найстрашніше з того, що мені довелося пережити: якби мене просто згодували акулам, то справа була б гірша.

І все ж ні-ні та й закрадається мені в голову навіжена думка: а може, все-таки ризикнути і, продавши себе в рабство банкірам, купити квартиру на Манхеттені за 650 тисяч? Хай навіть без душі — митися під краном на кухні...

«Нью-Йорк таймс».

БЕЗ ЗМІН

— Дядьку Гнате, як ваше здоров'я?
— Та яке там здоров'я. Що в тридцять, що в сімдесят років — однако. Бо он, бачите, камінь на городі лежить. Так я його четверте десятиліття ніяк підняти не можу.

НУ Й ЛЮДИ

Дзвінок у двері. На порозі незнайомець:
— У вас у ванній кран тече? — питає він у господаря.
— Ні...
— А тут живуть Петренки?
— Ні, вони ще три місяці тому виїхали звідси, — пояснює господар.
— Ну й люди! Сантехніка викликають, а самі вже тут не живуть...

Повідомила Л. ГІНАЙЛО.

с.мт Шацьк
Волинської області.

ТРИЧІ

Продавав корову чоловік, люди його й питають, скільки вона молока дає. А чоловік і каже:
— Не буду брехать, а три рази дає по відру.
Купила одна жінка ту корову, привела додому та й стала доїти. Корова ногою по відру — хрясь... І так — вранці, вдень і ввечері...

ТАК ПОВЕЛОСЯ

— Галю, чи правда, що ти за вдівця виходиш?
У нього ж двоє дітей.
— А що ж тут дивного? Зараз усе з навантаженням...

ВСЕ В ПОРЯДКУ

— Куме, куди оце ти самогонний апарат несеш?
— В сільську Раду.
— З якого це дива?
— Та зробив новий.

Повідомив С. КИРИЛЬЦОВ.

с. Шпичинці
Деражнянського району
Хмельницької області.

ПОЖАЛІВ

Лікар повчає запеклого курця:
— Два грами нікотину вбивають коня.
— Невже?! І навіщо тільки дають коням курити...

Повідомила О. УГРАК.

с. Корнич
Коломийського району
Івано-Франківської області.

ПРО ВСЯК ВИПАДОК

Мати збирається на бучне весілля і складає все, що вважає необхідним для такої справи. За цим приготуванням стежать маленькі Миколка й Оленка.
— Оленко, Микольцю, — звертається вона до дітей. — Ану, давайте разом перевіримо, чи не забули чого...

— Забули!
— Забули!
Оленка метнулася до настінної аптечки і видобула звідти маленький флакончик із «зеленкою», а Миколка затискував у руці стерильний бинт.
— Оце, мамо, як будуть нашого батька знову бити на весіллі...

Повідомив К. ГУЛАК.

с. Троїцьке
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

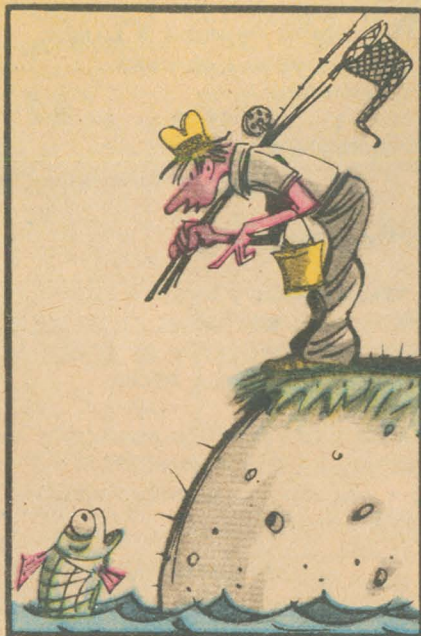
Мал. А. КОНОНЕНКА

Мал. Т. ЮНАКА

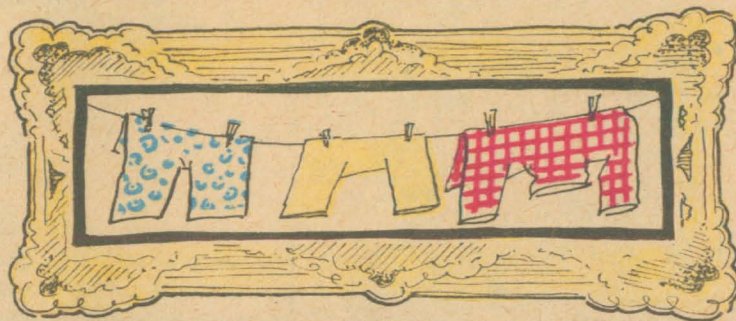

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Риба тут є!

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

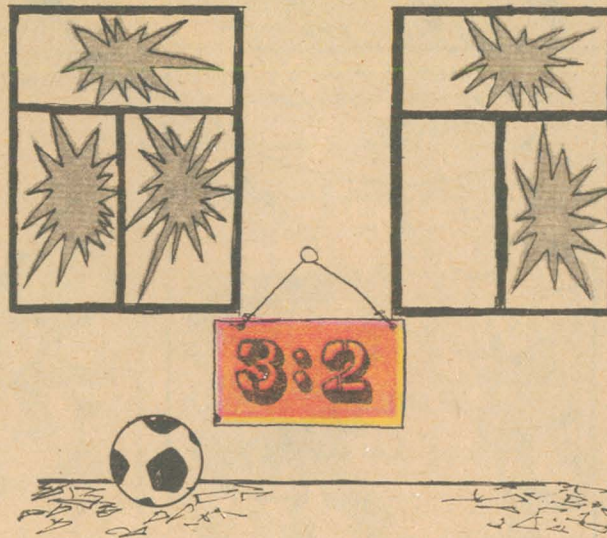
Художник-передвижник.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Чому коти води бояться

КАЗКА

Колись, давним-давно, жив собі один Кіт. Він не ловив мишей (як і всі коти того часу), не вмів лазити по деревах і зовсім не цікавився маленькими пташенятами. Зате він умів плавати краще за будь-якого собаку і кожен день ходив на річку ловити рибу.

Зовсім рибкам життя не стало, ніде не могли вони сховатись від гострих котячих пазурів. Навіть хижа зубата Щука, і та боялась Кота. Стали рибки радитись, як їм від страшного Кота врятуватись. Думали вони, гадали і вирішили звернутися по допомогу до дядечка Сом.

Дядечко Сом, вислухавши уважно рибок, заспокоїв їх і пообіцяв допомогти.

І ось, коли Кіт, зголоднівши, пірнув у воду, щоб спіймати собі на обід рибки, дядечко Сом ухопив його за хвіст і почав тягати по всій річці. Кіт страшенно перелякався і, до того ж, у нього дуже болів хвіст. Почав Кіт проситися, почав клястися, що більше ніколи рибок і кігтем не зачепить.

— Тільки відпустіть, дядечку Сом!..

— Ну, дивись мені, розбійнику, відпускаю тебе, але якщо ти мені ще хоч раз попадешся — нарікай на себе! — сказав дядечко Сом.

Боячись, щоб він не передумав, Кіт мерщій кинувся тікати. Зі страху він видряпався на самісінький вершечок найвищого дерева.

Ось так і почали коти лазити по деревах, а води вони з того часу терпіти не можуть і дуже не люблять, коли їх смикають за хвіст.

Василь СЛАПЧУК.

КАЛОША

Йшов наш дід в Золотоношу
Через річку, через лід,
Загубив з ноги калошу —
Отакий розгуба дід.

Навесні розтала крига,
І калоша бульк на дно.
Збіглись раки, збіглись риби
І питають: — Що воно?

Підпливли ондатра й видра,
Щука, окунь і форель
І сказали:

— Чи ж не видно?
Перекинувсь корабель!..

Микола ПЕТРЕНКО.

УЛЮБЛЕНЕЦЬ

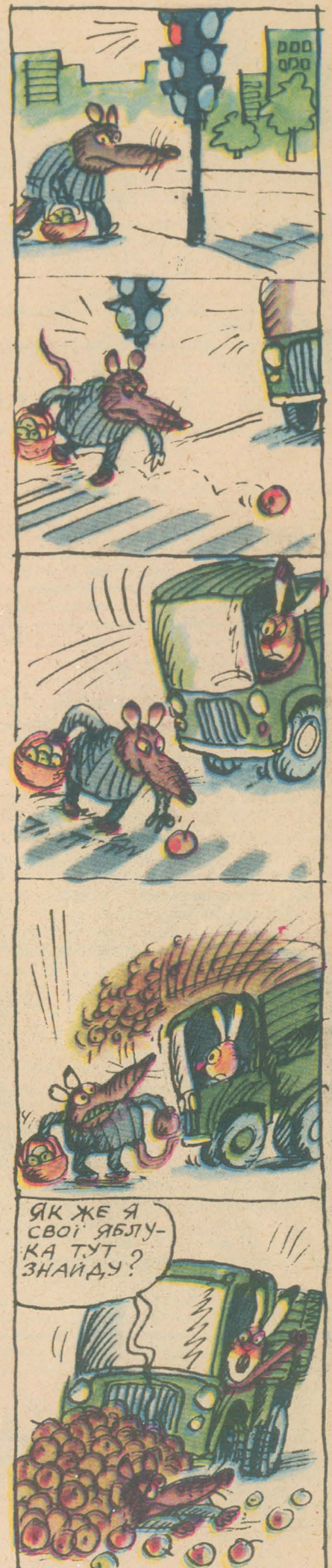
Найсмачніші з кухні страви,
Молочко, ковбаска...
Все Васькові тут — по праву!
Їж, смакуй, будь ласка...

А Васько, ледачий котик,
Ніжитьсь в затишку:
— Від ковбас болить животик...
Упіймайте мишку!

Володимир ДІДКІВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГУМОРЕСКА

Як це розцінить наука, не відаю. Розповім лише про те, що сам пережив. І що й досі відчуваю. А сталося таке.

Працював я в одній установі. Був задоволений роботою і собою. Доки не прийшов до нас новий начальник. Точніше — начальниця. Бо жінка. Зовні — нічогенька. А характер! Крутий. Мене вона незлюбила з першого дня.

Зібрала нас для знайомства. Щось там каже. Усі слухають, ший повитягувавши, а я візьми та й засмійся. Сам не знаю чого.

— Як прізвище? — обірвала свою промову Віра Сергіївна.

Я прикип. І навіть сховався за спину товариша, що сидів спереду.

— Як прізвище?! — повторила. — Я сюди поставлена не для того, щоб жартами займатися!

— Половець, — знехотя обізвався я.

— Встаньте! Хочу вас побачити і запам'ятати! — владний голос.

Дві сили в мені боролися. Одна за те, щоб не рухатися з місця. Друга — щоб встати. Остання перемогла.

— Чимось смішним поснідали? — кинула Віра Сергіївна. І зовсім тихо, ніби тільки для себе, додала: — Бувають же такі пустосміхи.

Нарада для мене пропала. Я вже нічого більше не чув і не бачив. Хоч і сидів тихо. З того дня всі, як змовились, почали величати мене пустосміхом. Ніби й жартома, а мені боляче. І взявся я за Вірою Сергіївною стежити. За її поведками. Щоб потім теж чимось допекти.

Скажу вам, помітив багато чого. У неї завжди звисає пучок волосся. Прямісінько на чоло і на очі. Віра Сергіївна завжди дмухає на нього. І в неї виходить це досить вправно. Якось я й собі звів такий пучок. Дмунув — нічого не виходить. Ще вона, помітив, все робить більше лівою рукою. Отже, лівша. Хоч пише правою.

Згодом я ще більше зацікавився поведінкою своєї начальниці. І що б ви думали? У театр — кожного тижня. На базар — в суботу й неділю. Ходить у бібліотеку. Раз на місяць робить гарну зачіску.

Це щоб ми, чоловіки, маючи таку відповідальну посаду, та ще в театр ходили, на базар, у бібліотеку, завивку робили? Боронь боже! Коли ж тоді на риболовлю? Коли на стадіон? Коли по телевізору хокей дивитися? Коли, нарешті, в компанії посидіти? Ні, це тільки жінки на таке здатні.

Ще я розвідав, що Віра Сергіївна з дітьми любить бавитись. Чоловіка свого любить. Ну, ну! Мене до дітей мотузком не прив'яжеш. А про якимось там кохання до

дружини годі й говорити. Скільки ж її можна кохати? Десять років відкохав і досить!

Доки я повадки Віри Сергіївни вивчав, вона мені теж спокою не давала. Ледь запізнився на роботу — зауваження. Вчасно звіту не здає — наганяй. Хоч тікай з установи. Я вже збирався й кинути все, а тут нещастя звалилося: потрапив під машину. Як мене «швидка» забирала, що там в лікарні зі мною робили — того не пам'ятаю. Знаю тільки, що коли отямився, відчув себе зовсім іншою людиною. Мацаю себе — ніби я. А водночас — ніби в мені хтось чужий поселився. Хоч і знайомий.

Найперше — відчув я, що волосся з голови зсувається мені на лоба. Я на нього — дмух, дмух, а воно знову аж на очі звисає.

— Що ви все дмухаєте? — якось запитала мене сестра, подаючи термометр.

— Волосся здмухую, — кажу їй. — На лоба звисає і лоскоче.

— Перед операцією ми вас постригли, — засміялася сестра. — У вас ніякого волосся нема. Ще не відросло.

Це мене вразило, бо дмухати хотілося, і я дмухав, як тільки

сестри не було поблизу.

А то принесли мені сніданок. Моя права рука лежала біля тумбочки. Але до хліба, а потім і до склянки з чаєм потяглася ліва.

— Ви що — лівша? — запитала мене няня.

— Ніколи ним не був, — відповів я.

— Чого ж ви праву руку ховаєте? Вона у вас болить?

— Не болить, — заперечив я. І на доказ помахав правицею.

Коли я вже зміцнів, до мене почали пускати й товаришів по роботі. І ось приходить один. І, як то заведено, яблука викладає, апельсини. Мовчки. А мене аж пече цікавість.

— Що там в оперному йде? — питаю і жадібно чекаю на відповідь.

— Уяви собі, не знаю, — аж розгубився товариш. — А тобі це треба?

Мене така злість взяла. Живе чоловік на світі — молодий, здоровий, а що в оперному — не знає.

— Я тобі про футбольні новини розповім, — заспокоює товариш.

— На чортового батька мені оті ваші футбольні новини! — сердито кидаю. А сам теж не розумію: що зі мною діється?

Товариш присів на ліжко, погладив мою стрижену голову, у вічі пильно подивився.

— А почім картопля на базарі? — ніби хто за язик мене потягнув.

— Не цікавився, — знизав плечима товариш.

— А цибуля? — вирвалося в мене.

— Теж не знаю, — товариш пересів з ліжка на табуретку.

— А петрушка? А хрін? А сушені сливи?

— Тобі сьогодні температуру міряли? — з острахом запитав товариш.

— А що? — насторожився я.

— Та нічого, — мовив товариш. — Голова холодна. Але все може бути.

— Як я скучив за дружиною, — перевів я мову на інше.

— А вона в тебе сьогодні ще не була?

— Була.

— Давно?

— Десь годину тому.

— І вже заскучав? — засміявся товариш. — Ну, ти жартівник. Знай, на поправку пішло.

— Чому — жартівник? Та я без дружини хвилини не можу. Тягне й тягне. Як і до дітей. Люблю їх — страх!

— Тепер уже все позаду, — мовив товариш. — А ти хоч пам'ятаєш, що з тобою було?

— Анічогісінько. Все кудись провалилось.

— Ти багато крові втратив, — пояснив товариш. — На роботі навіть оголосили, щоб охочі дали тобі свою. Ледве знайшли потрібну людину.

— Ніхто не хотів дати? — вжахнувся я.

— Хотіли. Та у всіх, як виявилось, не той резус. Одна людина тобі підійшла.

— Хто? — поцікавився я.

— Віра Сергіївна. Це тепер її кров тече у твоїх жилах.

Я відчув, як у мені все закипіло, все перевернулось, і я втратив свідомість. Пролігав у лікарні ще тижнів зо два. А потім повністю видужав і приїхав додому. Тільки зовсім іншою людиною.

Я кохав свою дружину. Охоче возився з дітьми. В суботу й неділю мене тягло на базар. За місяць ми побували на всіх виставах. Не пропустили жодного концерту. Дружині все це сподобалось. Її тільки дивує: чому це я весь час дмухаю собі на лоба, а ще — чому чищу картоплю, прасую білизну, варю борщ і навіть обнімаю її лівою рукою?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ІНФАРКТ

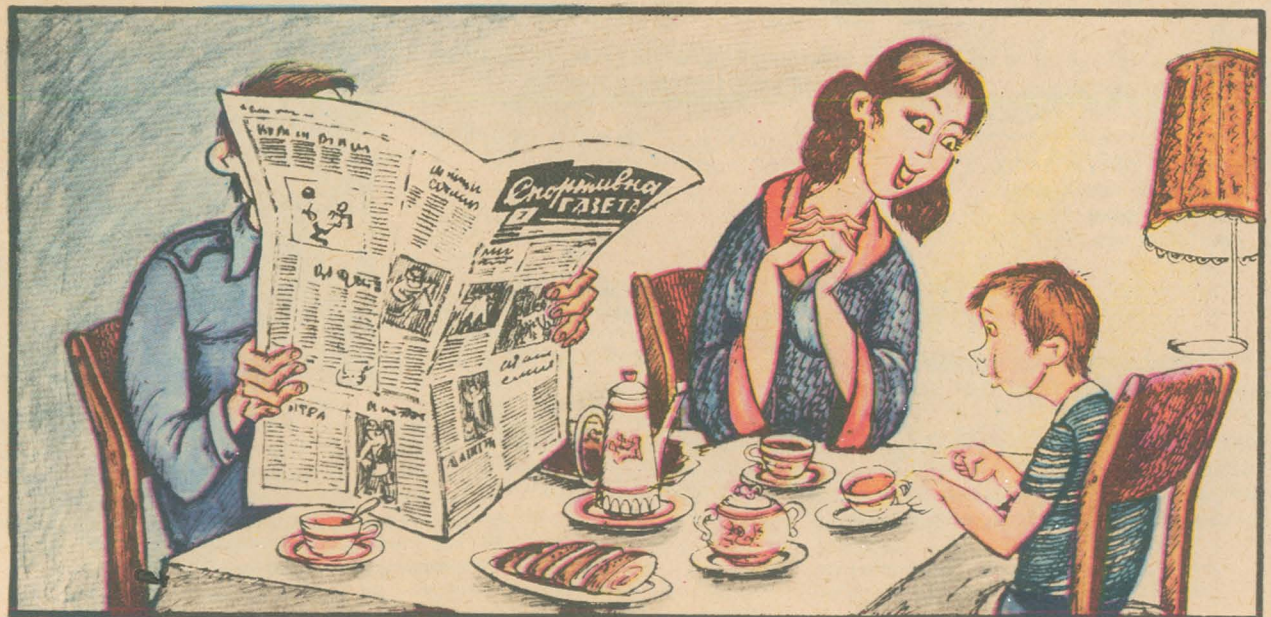
Байка

Кричав на Зайця Вовк...
І докричався до того,

Що сам вхопив інфаркт,
А куди — нічого...

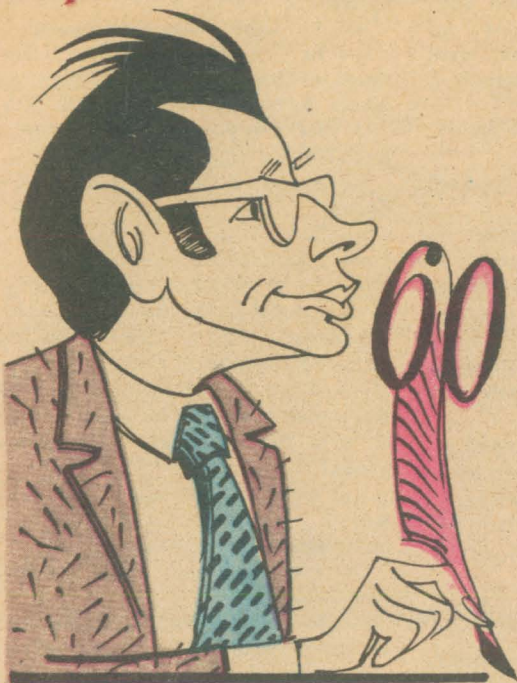
Як хочеш довгожителем ти бути,
Начальнику, про Вовка не забудь!

Марко МЕЛАМЕД.

— Нарешті ти сьогодні побачиш нашого тата, я йому підсунула стару газету.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Першого секретаря
правління Спілки письменників України,
лауреата Державної премії СРСР
і Державної премії УРСР
імені Т. Г. Шевченка,
письменника Павла ЗАГРЕБЕЛЬНОГО
з його першим 60-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

ДРУЖЕ! Перче!

Знаєш, скільки коштує тонна вапна на Володимир-Волинському цукрозаводі? Чи не в п'ять разів дорожче за його звичайну ціну, що становить вісімнадцять карбованців. Як це може бути? Зараз поясню.

29 червня цього року як забудовник поїхав я на цукрозавод по вапно. Приїхав — а там подібних до мене ще тридцять чоловік назбиралося. Приєднався я до них і став чекати, коли адміністрація заводу зволить відпустити необхідний нам для будівництва матеріал. Прочекав годину-другу. І от, нарешті, нас усіх повели до складської ями. Відкрили її.

Але що це було за вапно! Суцільна багнюка, і на колір — чистісінький чорнозем. Від такого товару, звісна річ, ми всі дружно відмовилися. І стали терпляче чекати, коли нам продадуть те, що треба.

Що ж, за нашу «вередливість» та «незговірливість» адміністрація заводу добряче помаринувала нас біля прохідної. І лише наприкінці робочого дня, змилюючи нас, відкрила яму з якісним вапном.

Проте нам від цього легше вже не стало. Бо я і до мене подібні клієнти протримали свої машини понад сім годин. А година простою коштує шість карбованців.

Ось, Перче, і вся проста арифметика. Тільки не для клієнтської кишені. За що, питається, ми мусимо платити свої гроші? Може, пояснить нам це адміністрація цукрозаводу? А ще було б краще, якби за власну нерозпорядливість вона розплатувалася.

В. ШЕПЕЛЮК,
збудовник.

Дозволь поцікавитися: чи є в тебе склад для зберігання перцю? Якщо ні, то підкажемо вихід: перетворити на такий склад гараж для твоєї «Волги».

Правда, «Волгу» доведеться годі ставити, доглядати й ремонтувати просто неба, — але ця обставина нехай тебе не хвилює. Як не хвилює керівництво нашого молокозаводу та обставина, що ми, водії молоковозів, порасмо їх ось уже котрий рік посеред болота, під дощем та снігом, хоча для них давно збудовано нові зручні бокси. Та річ у тім, що завод зайняв ті бокси під тару і, по всьому видно, звільняти їх не збирається. Мабуть, керівництво заводу вважає, що ящики краще зберігаються в сухих, утеплених приміщеннях, а от люди, яким доводиться доглядати й ремонтувати транспорт у примітивних умовах, — люди потерплять!

Від імені 120 водіїв
Івано-Франківського міськмолкозаводу
ПОЛИВОДА, НАКВАСЮК, МАЛАНЮК,
ТКАЧУК, НЕЙЛЮК, КУЗЕНКО,
ШЕРШЕНЮК, СЛОБОДЯН та інші.

Оце виникла у нас дискусія: за яким проектом будівельники будівельно-монтажного управління № 2 столичного дозбудівного комбінату № 4 спорудили наш будинок, що знаходиться по вулиці Беретті, 3 і належить житлово-будівельному кооперативу «Октава-2»? Уявляєш, не встигли ми його заселити, як дах у деяких місцях уже встиг відшаруватися, батареї через погану теплоізоляцію ледь теплі, водопровідні труби у стіках протікають.

Отож, Перче, ми й дискутуємо: що то за такий експериментальний проект підсунули будівельникам. Чи, може, то самі будівельники провели над проектом експеримент на предмет звичайного бракоробства?

УЧАСНИКИ ДИСКУСІЇ,

мешканці будинку по вулиці Беретті, 3.

м. Київ.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Ще будучи юнаком, він полюбив таких комах, як бджоли».

«Його концерт відобразився на обличчях глядачів».

(3 листів).

Надіслав П. ЖАБОТИНСЬКИЙ.

«Товариші! Всі сили кинемо тепер на яблука, бо з них вже скоро буде вино, а тоді не треба вже сили».

(3 протоколу).

Надіслав Г. ШЕНДИРЮК.

«Добитися скорочення п'яниць проти минулого року на 10%».

(3 плану роботи).

Надіслав В. ПЕТРАШЕВСЬКИЙ.

«В овочевій бригаді нашого колгоспу нависла загроза, як би не зашкунтильгала організація праці з правої ноги на ліву».

«В постаті Івана Артемовича Вилінського відчувається впевненість і простота. Мені захотілось дізнатися, де містяться джерела його сили, енергії і привабливості».

«Тому й повелось, що початок кожної важливої справи в господарстві повністю витікає з кабінету голови колгоспу».

(3 районної газети).

Надіслав М. ЮРЧИШИН.

Зірки Зіспегаса

«Колісь я брався до письма,
Тепер уже закинув,
Та ба, на голову зійшла,
Якась там байка про козла.
Подумав я оце, й пишу,
В поштовий ящик кину,
А що, як і вона піде,
У юмор і сатиру».

М. Т-ук
з Луцька.

— Пішла, але в редакційний
кошик. Закиньте це діло знову.

«Явдоха тарганам оголосила бій,
Надумала зі світу їх позводити,
Мовляв, злидота! Де їх не посій,
Ускрізь вусата нечисть вродить».

М. В-юк
з Житомира.

— Порадьте Явдосі тарганів
більше не сіяти. Ну, а якщо вже

вродили, то нехай прочитає їм вірші.
Кажуть, здорово помагає!

«Приходиться батькам журитися:
Плохо вчаться дітки милі...»

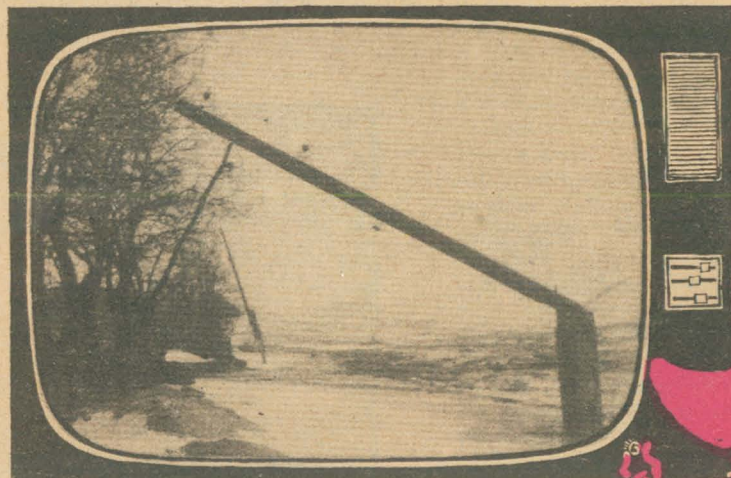
І. С-ков
з Кривого Рога.

— То ще невелика журба. А от
як вони повиростають та в літературу
вдаряються!..

«Страшенно влюбливий Тушкан
Лише помітить самчин стан
Відразу в нього стільки фарса
Він перевтілюється в Барса».

В. Т-он
з Київщини.

— Можете бути спокійні: після
такої критики він і носа з нори не
висуне!

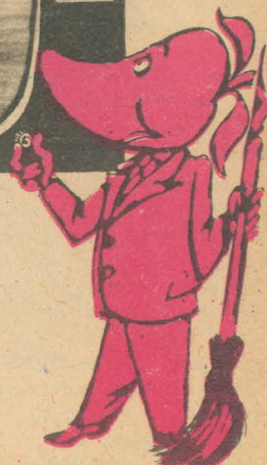

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

На ваших екранах — не наслідки шаленства стихії в селі Старі Маяки Ширяївського району на Одещині. Таке з опорами електроніки поробив час. І тепер досить горобцеві необачно примоститися на дротині, як у багатьох будинках гасне світло і змовкають радіорепродуктори.

На цьому — до побачення!
До наступного телебачення!

(жарт)

Осел божився,
Бив себе у груди:
— На Лева вчиться син —
І Левом конче буде!..
Аж от, скінчивши курс наук,—
За рік чи два —
Той молодий Віслук
Прибув до рідного хліва.
Ну й справді Лев:
Розкішна, буйна грива,
Постава горда,
Бундючна морда. —
Ослиця не натішиться щаслива:
— Ану, синочку мій, рези,
Нехай луна аж ген на доли піде,
Нехай почують капосні сусіди —
Від заздрості попадають вони!
Осел ревів,
Аж хлів
Увесь трусився, й таки довів,
Що недарма на Лева він учився.
Сам дядько Слон цим разом
Підтвердив репутацію наказом.

Осел з дипломом на посаді!
А ви, читачу, ніби щось не раді?
Ага! З Ослом давно уже знайомі
Й були у нього вчора на прийомі.

ГІСТЬ

Про Вовка помовка,
А він — у хату,
Шкірить пашеку свою зубату,
Шкіриться, лащить — бачу, не вкусить.
Гей, що поробить! Не хоче, а мусить.
Смирну овечку грає він ловко.
Встану — й за двері виставлю Вовка.
Встав я... та що це? Навіть не писну,
Ляпищу Вовчу привітливо тисну.
Як же!.. Він гостем тут заявився,
Вдягся пристойно ще й поголився.
Навіть не віриться: зовсім людина,
Лиш проступає риса єдина:
Як він майстерно надивовижу
Нині личину приховує хижу!
Ні, не міняє Вовчик натури —
Просто потурили з номенклатури.
Дайте лиш волю — за горло ухопить,
Втопче в болото, в калюжі утопить.
Так не одному вже він нашкодив!..

Чесно признайтесь: до вас не заходив?
Як же зустріли — вигнали з хати?
Ах, розумію... Нашо питати!

Професор жив учено і стодумно.
На світ дивився з-під кошлатих брів
Допитливо, прискіпливо й розумно.
(Чи ж бачив хто дурних професорів?!.)
Отож він раз — і голосно при тім —
Таке сказав, що всі аж зацікавили
(Конкретно що — того не зрозуміли,
І це ще більш сподобалось усім)...

Страшна це річ — ота висока вченість —
Йди, спробуй, осягни всю тайну.
Чудуємось, уздрівши височенність,
Лякаємось, як глянєм в глибину.

А все-таки, — спитаєте, напевно, —
Чим так вразив учений чоловік?
Яку ж то мудрість він тоді прорік?
Тож знайте і не мучтеся даремно.

— Який я дурень! Ох же й дурнуватий! —
Промовив сам до себе він зі зла,
Але сказав латиною слова ті —
І в цьому сила вченості була.

То, бувало, зустрічала
Кожна друга хата,
Частувала, пригощала
Бригадира Гната.
В нього сіно і солома,
По дрова — підвода,
В кожній хаті — Гнат, як дома, —
Скрізь йому дєгода.
Чи звіднини, чи весілля,
Вмер, чи народився,
Чи справляють новосілля —
Гнат і нагодився.
Він, як треба, й поспіває
І потамадує,

ПЕРСОНА НОН ГРАТА*

А нап'ється, то й обляє —
І у вус не дус...
Гнат був ласий до дурнички
Й часто вихвалявся:
— Не в одній молодички
В подушках валявся!
І до випивки припросять,
І до закусона,
На руках мене всі носять,
Я для всіх — персона!.. —
Бригадир для всіх, як цяцька,
Тільки ж дня одного

Наче кіт йому зненацька
Перебіг дорогу:
Ні за кума, ні за свата
Гната вже не просять,
А заходить він у хату —
Чарки не підносять.
Що ж то сталося? Ну, достоту
Гірше дипломата,
На якого пишуть ноту:
«Нон персона грата!»

Гей, «високий дипломате»,
Що доскочив неба,
Цю задачку розгадати
Конче тобі треба.

Не лінуйся викликати
Сам себе на раду,
Вчися людей шанувати,
Поки маєш владу.

* Персона нон грата (лат.) — особа, позбавлена дипломатичної недоторковості.

♦ Два роки тому будівельники радгоспу ім. Артема (Ворошиловградщина) здали в експлуатацію житлові будинки. Та новосели виявили в квартирах багато недоробок, з обуренням назвавши будинки напівфабрикатом. Про це писалося у листі, що був надрукований у № 5 журналу. Голова виконкому Станично-Луганської райради А. Н. Жевнов повідомив, що виступ Перця обговорено на економічній раді радгоспу. За бракоробство при спорудженні житлових будинків інженеру-будівельнику Гусаку В. П. оголошено сувору догану. Нині усі дефекти повністю ліквідовано.

♦ «Рукотворна аномалія» — замітку під такою назвою було опубліковано у № 9 журналу. А повідомлялося у ній про те, що Шполянський райміжколгоспшляхбуд кілька років тому покинув Ярославівський кар'єр, а разом з ним покинув і багатотонний екскаватор та цілі гори деталей від тракторів та інших механізмів.

Після виступу Перця керуючий черкаським трестом «Обліжколгоспшляхбуд» В. А. Красно-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

сельський повідомив, що замітку обговорено на загальних зборах колективу Шполянської шляхово-будівельної організації та у відділах тресту. За допущену безгосподарність начальнику Шполянської шляхово-будівельної організації Шмагайлу Н. П. суворо вказано, а головному механіку Мар'яну В. С. оголошено догану. Увесь покинутий металобрухт зібрано і здано на базу «Вторчормету».

♦ Хоч у нас баня і є, та помитись-попаритись давно вже не маємо змоги, бо дуже вже затягнувся її ремонт, — скаржилися у своєму листі до редакції жителі села Слоут, що на Сумщині.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Глухівського райвиконкому П. А. Прілий повідомив, що нині ремонт закінчено і баня стала до ладу.

♦ Про те, що працівники магазину села Лінчин (Ровенська область) обраховують покупців, зави-

щують на товари ціни, неправильно приймають пайові внески, писалося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Березнівського районного комітету народного контролю М. С. Пінчук повідомив редакції, що у цьому магазині проведено ревізію. Факти, вказані у листі, підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі і збору пайових внесків завідувач магазину Федоранчик С. П. оголошено сувору догану, а продавцю Попач Г. П. — догану. Нестачу, яку було виявлено під час ревізії, повністю внесено до каси магазину.

♦ Ще в січні було пошкоджено трансформатор у селі Кошляки (Житомирщина), і електроенергія подавалася з перебоями, а майстри-електрики так і не зібралися трансформатор полагодити. Лист про це надіслали редакції мешканці села.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Попільнянської райради А. І. Бердичевський повідомив, що трансформатор у цьому селі замінено на новий, і тепер електропостачання усіх житлових будинків налагоджено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 17(1179)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.08.84. Підписано до друку 23.08.84. БФ 09468. 79×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2.309.000. прим. Зам. 04998.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

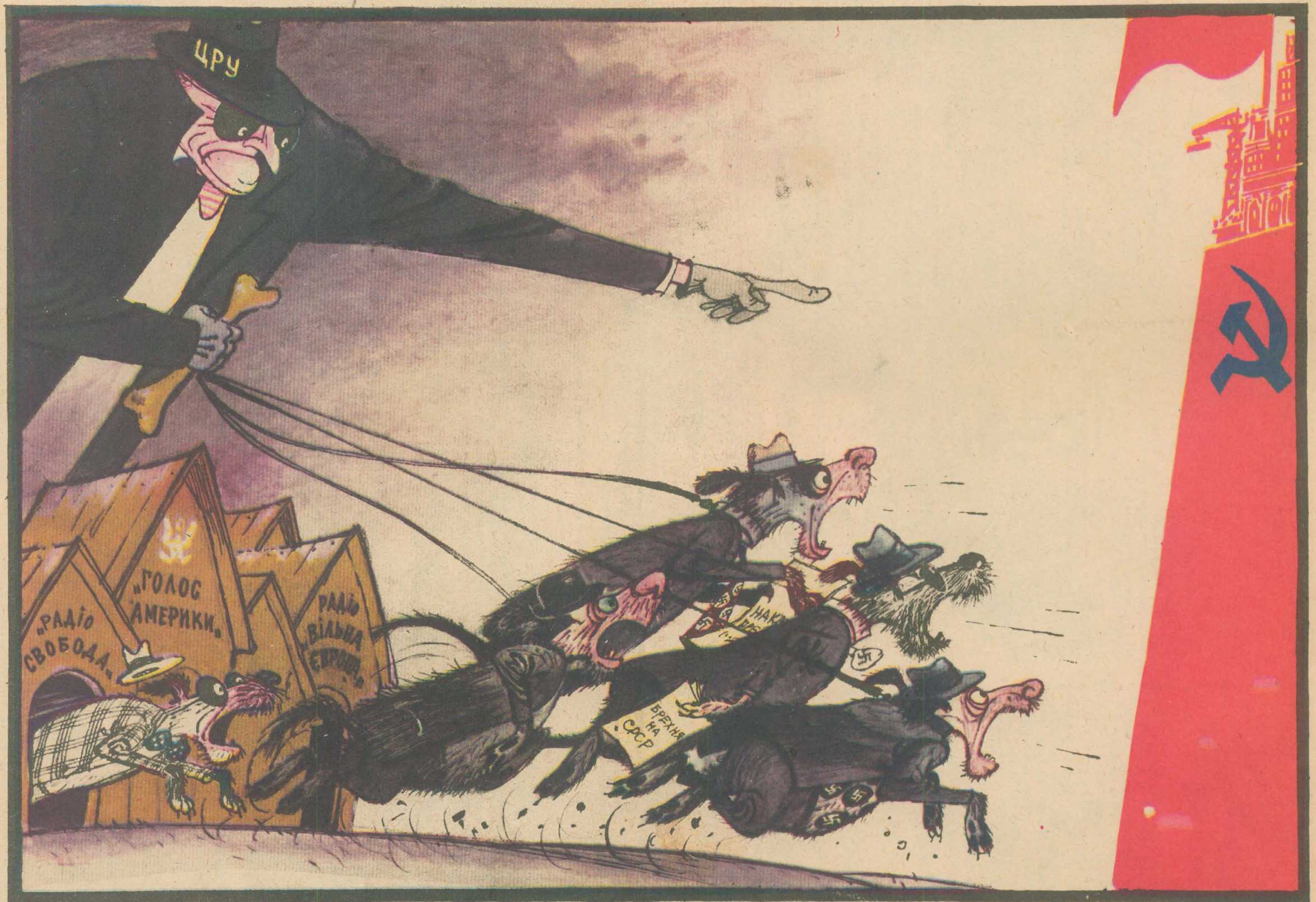
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

44

АМЕРИКАНСЬКИЙ ДРЕСИРУВАЛЬНИК І ЙОГО ПСАРНЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Голос! Ану, голос!!!

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393